

LORDSHIP SALVATION

&

En het Evangelie der genade Gods.

door

Joel Finck.

Van de vertaler, uit de Wikipedia encyclopedie.

Lordship Salvation is een leer in de christelijke theologie die verdedigt dat goede werken een noodzakelijk gevolg zijn om voor God rechtvaardig verklaart te worden. Met andere woorden, Jezus kan niet iemand's persoonlijke redder zijn (dat is: de bringer van behoudenis) zonder gelijktijdig Heer te zijn van die persoon Zijn leven, welke getoond wordt door de geleidelijke reiniging van zonden en het beoefenen van goede werken (bijvoorbeeld de zorg voor weduwen en wezen, Jacobus 1:27). Deze leer wordt verdedigd in veel geloofsbelijdenissen van de Protestanten, maar is niet algemeen geaccepteerd. Verdedigers en tegenstanders van deze leer binnen het Protestantisme zijn het met elkaar eens dat alleen geloof, door genade, voldoende is om door God geaccepteerd te worden, maar ze verschillen of echte rechtvaardiging ooit gevolgd kan worden door een "werelds" leven van de gelovige of zelfs afvalligheid. Zie ook de definitie op bladzijde 3.

Note: Alle aangehaalde teksten komen uit de Statenvertaling van 1977.

INHOUDSOPGAVE.

Deel 1: Lordship Salvation in het Joodse programma.

--Het begrijpen van "Lordship Salvation".

--De twee Evangelieën.

--Behoudenis in de Joodse brieven.

Deel 2: Leert Paulus "Lordship Salvation?"

--Het Evangelie dat door Paulus wordt gepredikt.

--Paulinische bewijs-teksten voor Lordship Salvation.

Deel 3: Beantwoorden van Lordship Salvation.

--De beschuldigingen van Lordship Salvation.

--De grote problemen van Lordship Salvation.

--Tot slot een aantal vragen.

--Aanhangsels.

--Slotwoord.

DEEL 1.

LORDSHIP SALVATION IN HET

JOODSE PROGRAMMA

Hoofdstuk 1

“het begrijpen van Lordship Salvation”

Het Evangelie der genade Gods wordt vandaag de dag aangevallen, vermoedelijk in een veel grotere mate dan ooit is geschied sinds de Reformatie. De huidige aanval komt in de vorm van een leer die Lordship Salvation wordt genoemd. Gedurende, ongeveer, de laatste tien jaren is Lordship Salvation een hevig geschilpunt geworden onder de Evangelischen. Aan de ene kant is dat goed omdat het christenen dwingt om de meest fundamentele vraag in het leven opnieuw te evalueren en opnieuw te onderzoeken, namelijk: “Wat moet ik doen om behouden te worden?”.

Het onfortuinlijke resultaat van dat debatteren is dat veel gelovigen wanhopig verward raken omdat enige zeer populaire christelijke leiders het Evangelie der genade Gods prijsgeven voor “een ander evangelie”.

De ‘inzet’ in deze discussie is groot. Dit is niet enkel een debat over prachtige theologische punten. Lordship Salvation raakt het hart van het Evangelie. De zielen van de mensen zijn de inzet van dit debat. Al verschillen de twee kanten van de Lordship Salvation in hun mening over hoe iemand behoudenis kan verkrijgen, over één ding zijn ze het wel eens: wie van de twee verkeerd zit leidt kostbare zielen rechtstreeks naar de eeuwige hel; beide kanten geven dat toe.

Daarom is het zo belangrijk voor ons om deze zaak, door een juiste Bijbelse benadering, te onderzoeken en te begrijpen.

Definitie van Lordship Salvation.

Wat is Lordship Salvation precies? De januari-maart 1986 uitgave van Bibliotheca Sacra definiëert Lordship Salvation als volgt:

“De opvatting dat het, om behouden te worden, nodig is dat een persoon Jezus Christus als zijn Redder moet vertrouwen **EN** zichzelf aan Christus moet toevertrouwen als Heer van zijn leven, zich onderwerpende aan Zijn Soevereine Autoriteit”.

Lordship Salvation komt voor in vele vormen. De meest opvallende vorm is de leer dat behoudenis vereist: **geloof plus werken**. Deze vorm is gebaseerd op passages in de Schrift als:

Markus 16:16:

“Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden”.

En Handel. 2:38:

“Bekeert u, en een ieder van u worde gedoopttot vergeving der zonden”.

En Jacobus 2:20:

“geloof zonder werken is dood”.

Het falen om het Woord der waarheid “recht te snijden” (2Tim.2:15) heeft ervoor gezorgd dat veel Bijbelleraren zich hebben vastgeklampt aan deze teksten in plaats van aan de Paulinische teksten betreffende “gerechtvaardigd door geloof, zonder werken”.

Een tweede vorm van Lordship Salvation zegt dat behoudenis gehoorzaamheid aan God vereist. Dit is, met een geringe andere afwijking, gelijk aan de eerste opvatting. Feitelijk wordt gezegd dat geloof slechts één van de vele dingen is die we moeten gehoorzamen, en volgens deze opvatting is het niet het geloof, maar de gehoorzaamheid die ons behoud.

Een derde vorm die onderwezen wordt is dat behoudenis bekering vereist, hetzij vóór of in samenwerking met geloof.

Een vierde voorbeeld is nauw verbonden met de vorige omschrijving. Deze opvatting verklaart dat behoudenis totale onderwerping aan de Heerschappij van Christus vereist.

Deze vorm van onderwijs bevestigt geloof in het Evangelie, maar dit geloof is inclusief het begrip dat u uw gehele leven om moet gooien naar gehoorzaamheid aan God zo lang als u volgens dit gevoelen gelooft, het gevolg moet zijn dat uit uw manier van leven blijkt dat u behouden bent.

Een uiteindelijke vorm van Lordship Salvation, die over het algemeen onopzettelijk is, sluit veel onzuivere uitnodigingen tot behoudenis in. Een voorbeeld van deze verklaring is:

“Geef je leven aan Christus en je zult behouden zijn”.

Wordt behoudenis verkregen door iets aan God te geven of door iets van God te ontvangen? Een ander onopzettelijk voorbeeld is:

“Bidt en vraag Jezus om in je hart te komen en je zult behouden zijn”.

Deze laatste is een vaak voorkomende uitnodiging tot behoudenis. Echter, leert de Bijbel ook maar ergens dat, wanneer je een bepaald gebed bid, je dan behouden bent? Een ander voorbeeld, die in de meeste gevallen ook onopzettelijk is, is de vermaning:

“ontvang Christus als Heer en Behouder”.

Veel evangelisten en voorgangers die dit zeggen bedoelen waarschijnlijk niets anders dan: “geloof het Evangelie”, maar voor de aanhangers van Lordship Salvation betekent het veel meer dan alleen het Evangelie geloven. Voor hen betekent het totale onderwerping, op ieder terrein van het leven, aan de heerschappij van Christus als een bewijs dat je het Evangelie gelooft.

Lordship Salvation is een nogal gekompliceerd systeem in al zijn vormen, maar één ding hebben ze gemeenschappelijk. Ze verklaren uitdrukkelijk, of sluiten het in, dat alleen het geloof in het volbrachte werk van Christus **onvoldoende** is voor behoudenis. Dit is de gemeenschappelijke noemer van alle voorkomende vormen van Lordship Salvation.

Waarop Lordship Salvation zich beroept

Lordship Salvation doet een sterk beroep om vele redenen. De eerste reden is dat zijn aanhangers opeisen dat het Schriftuurlijk is. Jacobus 2:26 zegt toch duidelijk: “het geloof zonder de werken is dood”.

In feite zegt Jacobus 2:24 het nog sterker:

“Ziet gij dan nu, dat een mens uit de werken gerechtvaardigd wordt, en niet alleen uit het geloof?”.

Nu, het staat er toch? Een mens wordt door werken gerechtvaardigd en niet alleen uit het geloof. De aanhanger van Lordship Salvation houdt deze tekst aan en verkondigt: “dit is het Woord van God; het is Schriftuurlijk”. Waar de aanhanger van Lordship Salvation natuurlijk niet op wijst is dat we

niet alleen Schriftuurlijk moeten zijn maar ook korrekt moeten zijn in de ‘bedelingen’. Het is ook Schriftuurlijk om een ark te gaan bouwen en deze vullen met allerlei soorten mannelijke en vrouwelijke dieren, maar is het gezien de huidige ‘bedeling’ juist? Nee dus! Het is Schriftuurlijk om dierenoffers te brengen, maar is het gezien de huidige ‘bedeling’ juist? Nee, dat is het niet! Het is Schriftuurlijk om de bevoegdheid te hebben om giftige slangen op te nemen zonder letsel op te lopen (en er zijn velen gestorven door dat te proberen), maar het is onjuist volgens de huidige ‘bedeling’. Het boek Jacobus is **niet** geadresseerd aan het Lichaam van Christus. Jacobus 1:1 zegt: “Jacobus, een dienstknecht van God en van de Heere Jezus Christus; aan de twaalf stammen, die in de verstrooiing zijn”.

Dit boek is duidelijk geadresseerd aan de twaalf stammen van Israël. Is de leer, dat rechtvaardiging door werken wordt verkregen en niet alleen door het geloof, Schriftuurlijk? Ja, in het boek Jacobus is dat juist. Is het volgens de huidige ‘bedeling’ juist? Nee, het is niet aan ons geadresseerd.

Een tweede reden waarom Lordship Salvation een sterke aantrekkingskracht heeft, is omdat het zich beroept op het vlees. Mensen zijn, van nature, zeer religieus. U moet ‘het religieus zijn’ niet verwarren met ‘christen zijn’. Van nature heeft de mens een sterk verlangen om zichzelf voor God te bewijzen en op de één of andere manier mee te helpen aan zijn behoudenis, en nog liever zou hij het allemaal zelf doen. Dat is de reden waarom religieuze activiteiten zo populair zijn. Het bevredigt het vlees: het geeft het vlees iets te doen voor God. En dat is de reden waarom de Genade boodschap niet erg populair is. Het zet, als het op behoudenis aankomt, alle menselijke inspanning aan de kant. We komen met niets, en ronduit gezegd, de mensen houden daar niet van. Maar Lordship Salvation biedt hen de gelegenheid om de hand in eigen behoudenis te hebben. Maar nu, in alle eerlijkheid, de meeste leraren van Lordship Salvation ontkennen dat zij behoudenis door werken leren. En toch, het probleem is, dat hun leer de deur opent naar de leer van behoudenis door werken en kan dan gemakkelijk worden opgevat als “behoudenis door werken”.

Ten derde beroept de leer van Lordship Salvation zich er op dat het een “oplossing” (in het gevoel van haar aanhangers) aanbied voor het gebrek aan toewijding in het leven van veel christenen. Lordship Salvation keurt “gemakkelijk geloof” en “goedkope genade” openlijk af vanwege de lakse houding van vele gelovigen met betrekking tot de zonde. Dit probleem zullen we in een nog volgend hoofdstuk behandelen waar we zullen zien dat de apostel Paulus een betere oplossing voor vleselijkheid biedt dan de dreiging van eeuwige verdoemenis als we ons niet aanpassen.

DE OORSPRONG VAN LORDSHIP SALVATION.

De strijd tegen Lordship Salvation is niet nieuw. De apostel Paulus kwam het in zijn tijd al tegen, en spendeerde een groot gedeelte van zijn tijd aan het verdedigen van zijn boodschap. De eerste aanval op het “Evangelie der genade Gods” (Hand.20:24b) kwam kort na zijn eerste zendingsreis. Het verslag van Paulus zijn eerste zendingsreis vinden we in Hand.13 en daar lezen we wat Paulus in die tijd predikte. Hand.13:28-30 zegt:

“En geen oorzaak des doods vindende, hebben zij van Pilatus begeerd, dat Hij zou gedood worden. En toen zij alles volbracht hadden, wat van Hem geschreven was, namen zij Hem af van het hout, en legden Hem in het graf. Maar God heeft Hem uit de doden opgewekt”.

Ziet u wat Paulus zojuist heeft verkondigd? Vers 28: “zij begeerden dat Hij gedood zou worden” (de dood van Christus); Vers 29: “Zij namen Hem af van het hout en legden Hem in het graf” (de begrafenis van Christus), “maar God heeft Hem uit de doden opgewekt” (de opstanding van Christus). Dit is het Evangelie zoals het is geopenbaard aan Paulus (zie 1Kor.15:1-4).

Merk nu op wat hij in de verzen 38 en 39 zegt:

“Zo zij u dan bekend, mannen broeders, dat door Deze u vergeving der zonden verkondigd wordt; En dat van alles, waarvan gij niet kondet gerechtvaardigd worden door de Wet van Mozes, door Deze een ieder, **die gelooft**, gerechtvaardigd wordt”.

Zegt Paulus: “**Allen die zich onderwerpen aan de heerschappij van Christus?**”. Nee! Betekent dit dat Paulus niet wil dat wij ons onderwerpen aan de heerschappij van Christus? Natuurlijk niet; hij wil dat we ons in alle dingen onderwerpen aan Christus. Maar is onderwerping aan Zijn heerschappij de voorwaarde om gerechtvaardigd te worden? Nee!

De genoemde voorwaarde is: “Allen die geloven”. Wat moeten ze geloven? Wat heeft hij hen zojuist verteld? Dat ze Christus gedood hebben, Hem in het graf gelegd hebben en dat God Hem heeft opgewekt vanuit de doden, en allen die dat geloven zijn gerechtvaardigd. Maar Paulus zegt nog iets: “waarvan gij niet kondet gerechtvaardigd worden door de Wet van Mozes”.

Hier is rechtvaardiging door geloof, zonder werken. Dat is wat Paulus predikte. Kan iemand dit tegenspreken? Zou er iemand zijn die problemen heeft met deze boodschap? Zeer zeker niet! Bedenk nu wat er gebeurde toen Paulus terugkeerde van zijn eerste zendingsreis, Hand.14:27 – Hand.15:1: “En daar gekomen zijnde, en de gemeente vergaderd hebbende, verhaalden zij, wat grote dingen God met hen gedaan had, **en dat Hij de heidenen de deur des geloofs geopend had**. En zij verkeerden aldaar geen kleine tijd met de discipelen. En sommigen, die afgekomen waren van Judéa, leerden de broeders, zeggende: Indien gij niet besneden wordt naar de wijze van Mozes, zo kunt gij niet zalig worden”.

En wie was de eerste persoon die deze toevoeging van het besneden worden tegen sprak? Hand.15:2 vervolgt met:

“Toen er dan geen kleine weerstand en twisting geschiedde bij Paulus en Barnabas tegen hen.....”.

De apostel Paulus was de eerste die het Evangelie der Genade predikte! En hij was daarvan nauwelijks naar huis teruggekeerd of sommigen spraken het al tegen. Lordship Salvation is niets nieuws! Er is strijd geweest tegen ‘behoudenis door alleen genade en geloof’ vanaf de tijd dat het voor het eerst verkondigd werd door Paulus.

Vandaag de dag is het in het algemeen niet het besneden worden dat wordt toegevoegd aan ‘geloof’ voor behoudenis. Maar dat maakt geen enkel verschil. Het maakt niet uit wat je aan ‘geloof’ toevoegt, of het nu besnijdenis is of het dopen voor vergeving van zonden of een gebed bidden of op je hoofd gaan staan. Het maakt alles geen enkel verschil: als in het proces een menselijk werk wordt bijgevoegd, dan gaat u gelijk op met Lordship Salvation en heeft u zich verwijderd van het Evangelie der genade Gods.

GERICHT AAN LORDSHIP SALVATION

Anderen hebben reeds nobele pogingen gedaan om de aanhangers van Lordship Salvation te antwoorden, dus waarom hebben we dan een nieuw boek nodig? Dat doen we omdat de meesten getracht hebben deze leer te beantwoorden vanuit een dispensationele “Hand.2” positie. Naar onze overtuiging zal het beantwoorden van Lordship Salvation vanuit een Hand.2 positie altijd tekort schieten omdat de meeste Hand.2 theologen de vier Evangelieën, en de geschriften van Petrus, Jacobus en Johannes, voor de gelovigen van vandaag, even bindend vinden als de brieven van Paulus. Over het algemeen komen de sterke “Lordship” passages uit de geschriften van Petrus,

Jacobus en Johannes. De geschriften van Paulus worden ‘geforceerd’ om overeen te stemmen met de geschriften van de andere apostelen teneinde deze niet te weerspreken.

De dispensationele (midden Hand.) Genade positie ziet alle geschriften als zijnde geïnspireerd en nuttig (2Tim.3:16) maar erkennen verder dat het Paulus was aan wie God de waarheid voor deze bedeling heeft toevertrouwd (Rom.11:13; Ef.3:1-3; 1Tim.2:7 enz). Het is de overtuiging van de schrijver dat Lordship Salvation een nabootsing is van het Evangelie van het Koninkrijk zoals dat werd gepredikt door Christus en Zijn twaalf discipelen, en dat de oplossing van het geschil ligt in het erkennen van de onderscheiden openbaring die de verheerlijkte Heer van de Hemel aan de apostel Paulus heeft gegeven.

Het is onze overtuiging dat behoudenis, onder Israëls Koninkrijks programma, sommige zeer fundamentele en belangrijke verschillen vertoont ten opzichte van de behoudenis onder de bedeling van Genade programma voor het Lichaam van Christus. In de loop van deze studie zullen we deze verschillen naar voren brengen en uitleggen hoe ze het “Lordship” strijdpunt aantasten.

HOOFDSTUK 2 “De twee evangelieën”

Voor velen komt het als een verrassing dat er in de Schrift meer dan één evangelie is; maar het is een feit dat ze er wel degelijk zijn en dat het belangrijk is om het verschil te begrijpen. De Schrift spreekt van het evangelie van God, het evangelie van Christus, het evangelie van het Koninkrijk, het evangelie der Genade Gods, het evangelie der besnijdenis, het evangelie van de onbesnedenen. Sommigen van de genoemde evangeliën zijn eenvoudigweg andere namen voor hetzelfde evangelie. Maar, zoals we in dit hoofdstuk gaan zien, kunnen al deze uitdrukkingen samengevoegd worden tot twee in wezen van elkaar verschillende Evangelieën.

Galaten 2:7 is een punt in kwestie:

“Maar daarentegen, toen zij zagen, dat aan mij het **Evangelie der voorhuid** toebetrouwd was, gelijk aan Petrus.....”.

Dit is een zaak waar veel moderne vertalers zijn afgeweken. Een populaire versie van vers 7 is: “Integendeel, zij zagen, dat ik belast was met de verkondiging van het evangelie onder de niet Joden, zoals Petrus met de prediking onder de Joden”. (Groot Nieuws Bijbel).

Deze vertaling mist compleet hetgeen Paulus duidelijk wil maken! Paulus zegt hier niet tegen wie hij gaat prediken. Dat verteld hij ons eerst in vers 9, waar hij zegt:

“En toen Jacobus en Céfas, en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Bárnabas de rechterhand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen en zij tot de besnijdenis zouden gaan”.

In dit vers zegt Paulus naar wie hij gaat om te prediken, maar in vers 7 spreekt hij daar niet over, veelmeer verteld hij ons in vers 7 wat hij gaat prediken.

Het spraakgebruik in vers 7 ondersteunt niet de vertaling hiervan als “aan de Joden” of “aan de besnijdenis” of “aan de onbesnedenen”. Paulus gebruikt hier het genitief dat gelijkvormig is aan de tweede naamval. Nunn, in zijn “beginselen van het N.T. Grieks” begrenst het genitief als volgt: “Het genitief kan in het algemeen in het Engels vertaald worden door het gebruik van het voorzetsel: “of” of door de tweede naamval, gevormd door de toevoeging van (‘s) aan het zelfstandig naamwoord”. Dezelfde constructie wordt bijvoorbeeld gebruikt in de uitdrukking: “Het Evangelie van het Koninkrijk”. Moeten we dat vertalen met: “Het Evangelie aan het Koninkrijk?”. Heeft dat enige betekenis? Nee! Christus predikte niet het Evangelie aan het Koninkrijk, Hij predikte het Evangelie aangaande het Koninkrijk. Het is het Evangelie dat ‘behoord’ of ‘toebehoord’ aan het Koninkrijk en dat is hetgeen het woord “of” uitdrukt. Gelijkerwijs als Paulus zegt dat er is: “het Evangelie der onbesnedenen” en “het Evangelie der besnedenen”, spreekt hij niet over wie de ‘hoorders’ zijn, hij spreekt over de inhoud van de boodschap! De sleutels van deze verzen, en onze studie in het algemeen, zijn de twee woorden “besnijdenis” en “onbesnedenen”.

HET EVANGELIE DER BESNIJDENIS

In feite is Lordship Salvation niets anders dan het Evangelie der Besnijdenis. Het is het Evangelie dat ontworpen is voor de natie Israël, voor het Koninkrijks programma, en het is niet voor de Bedeling der Genade. Onder dit hoofd zullen we de vraag stellen: “Hoe werkte de behoudenis **voordat** de Bedeling der Genade begon? “.

Om dit te begrijpen moeten we de ‘verbonden’ begrijpen die aan Israël waren gegeven. In de Schrift vinden we twee soorten aan Israël gegeven verbonden. De ene soort wordt een **onvoorwaardelijk** verbond genoemd. Het is eenvoudig een belofte die God doet aan een groep mensen of aan een persoon. Het heeft niets temaken met hun reactie daar op of wat ze doen. Het is een onvoorwaardelijke belofte. De andere soort verbond is een **voorwaardelijk** verbond. Dit soort verbond zegt: “Dit zal Ik voor jullie doen als jullie dat doen”. Een voorwaardelijk verbond zegt eveneens: “Als je dit niet doet, dan krijgen jullie niet de zegeningen of voordelen van dit verbond”.

BEHOUDENIS ONDER DE VERBONDEN

Een van de grootste verbonden in de Schrift is het verbond van belofte die we vinden in Gen.12:2 en 3 waar God Abram beloofd:

”En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen! En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten van het aardrijk gezegend worden”.

Dit verbond is **onvoorwaardelijk**. God beloofde deze dingen aan Abram; het had niets temaken met wat hij deed.

Wat zei deze belofte nu eigenlijk? Zijn werkelijke boodschap was dat God alle mensen zou gaan zegenen door Abraham’s zaad, de familie waardoor Christus zou komen. In hoofdstuk 15 van Genesis bevestigt God dat verbond opnieuw. Doch Abraham had geen kinderen en dat brengt hij voor God (vers 2). Op dit punt bevestigt God opnieuw dat Abram’s zaad net zo ontelbaar zou zijn als de sterren aan de hemel (vers 5).

De reactie van Abram wordt vermeld in dat prachtige vers in Gen.15:6:
“En hij **geloofde** in de Heere; en Hij rekende het hem tot gerechtigheid”.

Ondanks het feit dat hij geen kinderen had geloofde hij God, en, menselijk gesproken, had hij er niet veel uitzicht op. Hij geloofde God gewoon, en het werd hem tot gerechtigheid gerekend. Deed hij nu iets om die gerechtigheid te verkrijgen? Moest hij enige akties uitvoeren of aan enige voorwaarden voldoen? Nee, hij **geloofde** God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend.

Als we echter enige bladzijden verder gaan naar Gen.17, dan zullen we zien dat God enige voorwaarden stelt om deel te krijgen aan deze belofte. We zullen twee belangrijke voorwaarden vinden die in de loop van de geschiedenis zijn bijgevoegd. De eerste is het verbond der besnijdenis. Gen.17:4-8:

“Mij aangaande, zie, Mijn verbond is met u; en gij zult tot een vader van menigte der volken worden! En uw naam zal niet meer genoemd worden Abram; maar uw naam zal wezen Abraham; want Ik heb u gesteld tot een vader van menigte der volken. En Ik zal u gans zeer vruchtbaar maken, en Ik zal u tot volken stellen, en koningen zullen uit u voortkomen. En Ik zal mijn verbond oprichten tussen Mij en tussen u, en tussen uw zaad na u in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God, en uw zaad na u. En Ik zal u, en uw zaad na u, het land van uw vreemdelingschappen geven, het gehele land Kanaän, tot een eeuwige bezitting; en Ik zal hun tot een God zijn”.

Maar in de verzen 9 en 10 vervolgd God met:

“Voorts zeide God tot Abraham: Gij nu zult Mijn verbond houden, gij, en uw zaad na u, in hun geslachten. Dit is Mijn verbond, dat gij houden zult tussen Mij, en tussen u, en tussen uw zaad na u: dat al wat mannelijk is, u besneden worde”.

Abraham zou gedacht kunnen hebben: “Wacht eens even, ik dacht dat u zei dat u mij dat verbond en de zegeningen onvoorwaardelijk had beloofd. Waarom eist u nu dat de mannelijke kinderen besneden moeten worden?”. Waarom voegt God deze voorwaarde toe? Het antwoord is eenvoudig dit: God verandert de belofte niet; de belofte is vast. Abraham zou nog steeds een grote natie worden, hij zou nog steeds gezegend worden, en hij zou nog steeds tot zegen zijn. De belofte is er nog steeds. De voorwaarde regelt nu wie deel krijgt aan deze belofte. De originele belofte is nog steeds onvoorwaardelijk. Maar degenen die er bij willen horen om deel te krijgen aan deze zegeningen kunnen dat nu alleen doen op de voorwaarde dat ze besneden worden. Vanaf Gen.17, met uitzondering van de huidige bedeling, (die later overdacht zal worden) moeten alle mannelijke kinderen besneden worden om deel te krijgen aan dit programma. Behoudenis onder het verbond bestond uit het geïdentificeerd zijn met het volk van God. En om geïdentificeerd te zijn met Gods volk volgens Gen.17, zegt vers 14:

“En wat mannelijk is, de voorhuid hebbende, die het vlees van de voorhuid niet zal besneden worden, die ziel zal uit haar volken uitgeroeid worden; hij heeft Mijn verbond gebroken”.

Waarom wordt er gezegd: “die ziel zal uit haar volken uitgeroeid worden”? Dat is omdat behoudenis onder het verbond identificatie met het volk van God vereiste. Afgesneden te worden van het volk is afgesneden worden van de belofte samen met de daaraan verbonden zegeningen. De gegeven voorwaarde om deel te hebben is besnijdenis. Daarom noemt Paulus de boodschap van Petrus het Evangelie der besnijdenis: Omdat besnijdenis vereist was voor deelneming aan dat programma.

Dat is ook de reden dat er in Hand15 vers 1, nadat Paulus het Evangelie der genade Gods had gepredikt, enige mannen van Jeruzalem, Judéa, kwamen en zeiden:

“Indien gij niet besneden wordt naar de wijze van Mozes, zo kunt gij niet zalig worden”.

Waarom zeiden ze dat? Kenden ze de Schriften niet? Jazeker wel, en daarom zeiden ze dat ook. Ze kenden de Schriften, daarom wisten ze ook dat in Gen.17 stond dat als iemand niet besneden was, ze afgesneden zouden worden van het volk en waren daarom ook afgescheiden van het verbond. Aan Paulus was een nieuwe openbaring gegeven waarin de besnijdenis niet werd vereist om deel te krijgen aan Gods aanbod voor behoudenis. Maar in Hand.15 waren er nog steeds veel mensen die deel hadden aan het verbond en zij wisten dat besnijdenis was vereist.

DE WET WERD TOEGEVOEGD

Laat ons nu een ander verbond overdenken die bepaald wie deel kan hebben. In Exodes 19 vinden we het verbond van de Wet. In de kontekst is Israël zojuist uit Egypte gekomen. Ze wachtten nu op aanwijzingen van God om te weten wat ze verder moeten doen. Mozes ging de berg op om met God te praten en aldaar vertelde God hem, in Ex.19: 4 en 5:

“Gij hebt gezien, wat Ik de Egyptenaars gedaan heb; hoe Ik u op vleugelen der arenden gedragen en u tot Mij gebracht heb. Nu dan, indien gij naarstig Mijn stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is van mij”.

Opnieuw zullen er sommigen zijn die protest aantekenen en zeggen: “Wacht even Heer, ik dacht dat U Abraham onvoorwaardelijk beloofd had dat zijn zaad een grote natie zou worden en de aarde gezegend zou worden”. Ja, en dat is nog steeds waar tot op dit punt in Exodes 19. God bepaalt en begrenst wie er kan deelnemen. Hij heeft, om deel te kunnen hebben aan het verbond, alreeds de besnijdenis toegevoegd en nu voegt Hij de Wet er bij als een vereiste om deel te kunnen hebben.

Opnieuw zouden sommigen kunnen vragen: “Heer, hoe kunt u dit nu doen? Bent U teruggekomen van Uw belofte? “. Het antwoord is: “Nee”, en Paulus verklaart dat in Gal.3:17-18:

“En dit zeg ik: Het verbond, dat tevoren door God bevestigd is op Christus, wordt door de wet, die na vierhonderddertig jaren gekomen is, niet krachteloos gemaakt, om de belofte te niet te doen. Want indien de erfenis uit de wet is, zo is zij niet meer uit de belofte; Maar God heeft ze Abraham door de belofte genadig gegeven”.

Paulus zegt dat het geven van de Wet de oorspronkelijke belofte niet teniet doet: het is nog steeds waar, maar de logische vraag is: “Wat is het doel van de Wet?”. Dat is de vraag en het antwoord dat Paulus geeft in het volgende vers, vers 19:

“Waartoe is dan de wet? Zij is om de overtredingen daarbij gesteld, totdat het zaad zou gekomen zijn, die het beloofd was; en zij is door de engelen besteld in de hand van een middelaar”.

Dus vanwege de overtredingen kwam God tot het volk Israël en vertelde hen dat de belofte nog steeds stond, maar als je er deel van uit wilde maken dan is hier hetgeen je moet doen. Toen gaf Hij de Wet. Wat gebeurde er wanneer een Israëliet weigerde de Wet te houden? Laten we dat lezen in Exodus 31:14:

“Onderhoudt dan de Sabbat, omdat hij u heilig is! Wie hem ontheiligt, zal voorzeker gedood worden; want een ieder, die op deze enig werk doet, die ziel zal uigeroeid worden uit het midden van haar volken”.

Hier is die mededeling opnieuw. Bedenk, dat onder het verbond, behoudenis gevonden wordt in het zich identificeren met het volk van God. Om uitgeroeid te worden van het volk, van Gods volk, betekent hetzelfde als afgesneden te worden van het verbond. En hier zegt Hij dat als iemand de Sabbat niet onderhoudt, dat die ziel uit het volk uitgeroeid zal worden. Dit is het waarom de boodschap van het Oude Testament, en van Christus, en van de twaalf apostelen, dezelfde is. Teruggaan naar het verbond (zie Lukas 1:72).

Laat ons enige voorbeelden nemen om de belangrijkheid te zien van het houden van het verbond. Gedurende Israëls zwerven door de woestijn begonnen ze af te wijken van het verbond. In Deuteronomium wordt de Wet voor de tweede keer gegeven, veertig jaar na het geven van de Wet voor de eerste keer. Kijk wat de boodschap was in Deut.7:9-11:

“Gij zult dan weten, dat de Heere, uw God, die God is, die getrouwe God, Die het verbond en de weldadigheid houdt aan hen, die Hem liefhebben, en Zijn geboden houden tot in duizend geslachten. En Hij vergeldt een ieder van hen, die Hem haten, in zijn aangezicht, om hem te verderven; Hij zal het bij Zijn hater niet uitstellen, in zijn aangezicht zal Hij het hem vergelden. Houdt dan de geboden, en de inzettingen, en de rechten, die Ik u heden gebied, om die te doen”.

GA TERUG NAAR HET VERBOND!

Een ander belangrijk voorbeeld van het houden van het verbond wordt gevonden in Deut.29:9:
“Houdt dan de woorden van dit verbond, en doet ze; opdat gij verstandig handelt in alles, wat gij doen zult”.

In vers 20 vinden we wat er gebeurt met degene die het verbond negeren:

“De Heere zal hem niet willen vergeven; maar alsdan zal de toorn des Heeren en Zijn naijver roken over die man, en al de vloek, die in dit boek geschreven is, zal op hem liggen; en de

Heere zal zijn naam van onder de hemel uitdelgen”.

Een veel gestelde vraag is: “Wat gebeurde er met de heidenen gedurende de tijd van het verbond? Hoe konden zij deel krijgen aan Gods programma? God neemt dat in overweging en verteld ons in Jesaja 56:6 en 7:

“En de vreemden, die zich tot de Heere voegen, om Hem te dienen, en om de Naam des Heeren lief te hebben, om Hem tot knechten te zijn; al wie de sabbat houdt, dat hij die niet ontheiligt, en die aan Mijn verbond vasthouden; Die zal Ik ook brengen tot Mijn heilige berg, en Ik zal hen verheugen in Mijn bedehuis; hun brandoffers en hun slachtoffers zullen aangenaam wezen op Mijn altaar; want Mijn huis zal een bedehuis genoemd worden voor alle volken”.

Daarom, onder het verbond, werd alle mensen toegestaan, inclusief de heidenen, om te komen en deel te nemen.

Aangekomen zijnde op dit punt zullen sommigen denken dat behoudenis onder het verbond in het Oude Testament klinkt als behoudenis door werken. God zegt steeds maar weer: “als je dit doetdit moet je doen.....je moet je hier aan houden. Zegt God hiermee dat deze werken hun zullen redden?

Niet helemaal, Paulus merkt hier iets over op in Rom.9:31-32. Bedenk dat je deze dingen onder het verbond niet alleen moest doen, maar je moest ze in geloof doen. Rom.9:31:

“Maar Israël, die de wet der rechtvaardiging zocht, is tot de wet der rechtvaardiging niet gekomen”.

Als de Israëlieten naar hun beste vermogen de Wet trachten te houden waarom kwamen ze dan niet tot de Wet der rechtvaardiging? Het antwoord van Paulus in vers 32 is:

“Waarom? Omdat zij die zochten niet uit het geloof, maar als uit werken der wet, want zij hebben zich gestoten aan de steen des aanstoets”.

Wat Paulus hier zegt is dat als iemand, in het Oude Testament, zich aan alle regels en aan alle wetten houdt, de juiste offers brengt en dat ritualistisch doet, dan is dat niet goed genoeg. Hij moest het doen in geloof.

Daarom kunnen we de konklusie trekken dat ze, onder het verbond, moesten geloven, maar hun geloof moest gepaard gaan met werken. In het geval van het verbond moesten ze besneden worden en ze moesten de Wet houden. Alleen de werken was niet genoeg. Eveneens was in die tijd ook alleen geloof niet genoeg. Dit is waarom Jacobus, schrijvende aan de twaalf stammen in de verstrooiing (Jacobus 1:1) de behoudenis volgens het verbond met de volgende woorden samenvat in Jac.2:17 en 18:

“Alzo ook het geloof, indien het de werken niet heeft, is bij zichzelf dood. Maar, zal iemand zeggen: Gij hebt het geloof, en ik heb de werken. Toon mij uw geloof uit uw werken, en ik zal u uit mijn werken mijn geloof tonen”.

Dit is behoudenis **onder het verbond**: laat uw geloof zien uit uw werken. Als je geen werken hebt dan is je geloof dood, waardeloos. Dit is behoudenis onder het verbond, **dit is behoudenis volgens Lordship Salvation**. Waar krijgt dus Lordship Salvation zijn evangelie vandaan? Van Jacobus, en van de leer die Christus verkondigde toen Hij op aarde was als een dienaar van de besnijdenis. (Rom.15:8).

Behoudenis onder het verbond in de tijd van Christus

Rom.15:8:

“En ik zeg, dat Jezus Christus een dienaar geworden is der besnijdenis, vanwege de waarheid Gods, opdat Hij bevestigen zou de beloftenissen der vaderen”.

Leerde Christus dat ze zich aan het verbond moesten houden? Ja, dat deed Hij! Het verbond bleef onder Christus gehandhaaft zoals we dat in Lukas 1 zullen zien. We zullen opnieuw zien dat de oorspronkelijke belofte, gegeven aan Abraham, nog steeds onvoorwaardelijk van kracht is gedurende de tijd van Christus. Luister naar de prachtige profetie van Zacharias, de vader van Johannes de Doper, in Lukas 1:68-73:

“Geloofd zij de Heere, de God Israëls, want Hij heeft bezocht, en verlossing teweeg gebracht voor Zijn volk; En heeft een hoorn der zaligheid ons opgericht, in het huis van David, Zijn knecht; Gelijk Hij gesproken heeft door de mond van Zijn heilige profeten, die van het begin der wereld geweest zijn; Namelijk een verlossing van onze vijanden, en van de hand van al degenen, die ons haten; Opdat Hij barmhartigheid deed aan onze vaderen, en gedachtig ware aan Zijn heilig verbond; En aan de eed, die Hij Abraham, onze vader, gezworen heeft, om ons te geven”.

Het verbond was volledig van kracht in de tijd van Christus. Maar betekende dat dat alle Israëlieten automatisch behouden waren? Nee! Om deel te nemen aan de belofte moesten ze bepaalde dingen doen. **Deelnemen** aan de belofte was nog steeds voorwaardelijk. Wat waren deze voorwaarden? Laat ons enkelen van hen overdenken. Matth.6:14 en 15:

“Want indien gij de mensen hun misdaden vergeeft, zo zal uw hemelse Vader ook u vergeven. Maar indien gij de mensen hun misdaden niet vergeeft, zo zal ook uw Vader uw misdaden niet vergeven”.

Matth.7:21:

“Niet een ieder, die tot Mij zegt: Heere, Heere! Zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet de wil van Mijn Vader, Die in de hemelen is”.

Maar hoe staat het nu met de Wet? Christus heeft ze zeer zeker nimmer verteld dat ze behouden konden worden door de Wet te houden. Laat de woorden van Christus voor zichzelf spreken, Matth.19:16-19:

“En ziet, er kwam één tot Hem, en zeide tot Hem: Goede Meester! Wat zal ik goeds doen, opdat ik het eeuwige leven hebbe? En Hij zeide tot Hem: Wat noemt gij Mij goed? Niemand is goed dan Eén, namelijk God. Doch wilt gij in het leven ingaan, onderhoud de geboden. Hij zeide tot Hem: Welke? En Jezus zeide: Deze: Gij zult niet doden; gij zult geen overspel doen; gij zult niet stelen; gij zult geen vals getuigenis geven; Eer uw vader en uw moeder; en: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf”.

Leerde de Heer hier dat deelname aan het eeuwige leven voorwaardelijk was? Ja, dat deed Hij. Natuurlijk moesten ze geloven, maar ze moesten ook bepaalde dingen doen om hun geloof te laten zien.

En zo zouden we kunnen doorgaan, maar het onderwijs van Christus, met betrekking tot de noodzakelijkheid dat iemand zijn geloof gepaard moest laten gaan met werken, vinden we samengevat in Matth.7:15-20:

“Maar wacht u van de valse profeten, die in schaapskleren tot u komen, maar van binnen zijn zij grijpende wolven. Aan hun vruchten zult gij hen kennen. Leest men ook een druif van doornen, of vijgen van distelen? Alzo iedere goede boom brengt voort goede vruchten, en een kwade boom brengt voort kwade vruchten. Een goede boom kan geen kwade vruchten

voortbrengen, noch een kwade boom goede vruchten voortbrengen. Iedere boom, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen. Zo zult gij ze aan hun vruchten kennen”.

Dat is behoudenis onder het verbond en dat is precies wat Lordship Salvation leert. Dit zijn geen geïsoleerde teksten. De boodschap van het Oude Testament en de vier Evangelieën is het volgende: “Je moest niet alleen geloven, je moest het ook doen. Je moest het verbond houden. Je moest je geloof laten zien door te vergeven en vrucht te dragen, anders werd je uitgehouwen en in het vuur geworpen.”. Dat is de boodschap van het Evangelie der besnijdenis en dat is de boodschap van Lordship Salvation; **maar het is niet de boodschap voor de huidige bedeling.**

HET EVANGELIE VAN DE ONBESNEDENEN

In het resterende deel van dit hoofdstuk gaan we in het kort het evangelie der onbesnedenen overdenken. God gaf, door de apostel Paulus, een nieuwe openbaring voor het Lichaam van Christus, en Hij gaf een daarbij behorend Evangelie. Onze tekst in Gal.2:7 noemt dit Evangelie: “het Evangelie der voorhuid”. We zullen zodra gaan zien waarom het zo wordt genoemd. Maar wat is er nu terecht gekomen van de belofte? Bedenk dat de belofte, welke we tot nog toe gezien hebben, gemaakt was met Abraham en met zijn “zaad”. Paulus wijst hier op in hoofdstuk 3 en maakt een speciale toepassing voor ons. God geeft nog steeds zegeningen door Abraham’s zaad, maar niet op dezelfde manier als Hij dat deed onder het verbond. Onder het verbond kwam de behoudenis door geïdentificeert te worden met Israël, het uitverkoren volk van God.

Vandaag komt behoudenis door geïdentificeert te worden, door het geloof, met de Heere Jezus Christus. Gal.3:16 zegt:

“Nu zo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken. Hij zegt niet: En aan de zaden, als van velen; maar als van één: En aan uw zaad, hetwelk is Christus”.

Dus vandaag de dag krijgen we geen toegang tot de zegeningen van het verbond door geïdentificeert te worden met het volk van God, Israël, dat werkt nu niet meer. Wij krijgen nu toegang door geïdentificeert te worden met dat enkelvoudig “zaad”, de Heere Jezus Christus. Verder zijn ook de voorwaarden voor deelneming aan de belofte veranderd. Voor deze bedeling moest iemand ‘geloven’, ‘bekeren’, de geboden houden, gedoopt zijn, en de grootvader van alle voorwaarden: besneden zijn.

Dit waren de voorwaarden als iemand deel wou hebben aan Gods belofte. Maar onder de bediening van Paulus heeft God de voorwaarden teruggenomen. Hij heeft het handschrift dat tegen ons was, bestaande in inzettingen, uitgewist (zie Kol.2:14). We hoeven niet meer de Wet te houden om behouden te worden. We hoeven niet meer met water gedoopt te worden. We hoeven niet besneden te worden. Daarom wordt het Evangelie van Paulus het Evangelie van de onbesnedenen genoemd. Het is het Evangelie waarbij je op dezelfde manier als Abram, **voor zijn besnijdenis**, gerechtvaardigd werd (zie aanhangsel 1: “Werden mensen altijd gerechtvaardigd door geloof zonder werken?”).

Paulus is zeer zorgvuldig wanneer hij het onderscheid uitlegt in Rom.4:2 en 3:

“Want indien Abraham uit de werken gerechtvaardigd is, zo heeft hij roem, maar niet bij God. Want wat zegt de Schrift? En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid”.

Dan stelt Paulus de vraag in vers 10:

“Hoe is het hem dan toegerekend? Toen hij in de besnijdenis was, of in de voorhuid?”.

Paulus geeft het antwoord in het laatste deel van vers 10:
“Niet in de besnijdenis, maar in de voorhuid”.

En dat is waarom de apostel Paulus, geïnspireerd door de Heilige Geest, zijn boodschap noemt: “het Evangelie der onbesnedenen”. Er zijn geen voorwaarden aan verbonden, gewoon geloof in het Evangelie zoals het is geopenbaard aan Paulus: “Dat Christus stierf voor onze zonden naar de Schriften; en dat Hij is begraven, en dat Hij op de derde dag is opgestaan naar de Schriften”. (1Kor.15:3 en 4).

Lordship Salvation moet, uit noodzaak, zichzelf identificeren met de Verbonds Theologie. Ze moeten dispensationele theologie verwerpen, en inderdaad die predikers, die Lordship Salvation prediken, dwalen weg van het “rechtsnijden van het Woord der Waarheid” (2Tim.2:15). Ze gaan terug naar één of andere vorm van Verbonds Theologie. Met andere woorden, degenen die de Verbonds Theologie aanhangen moeten, op het laatst, als ze tenminste consequent willen zijn, Lordship Salvation verkondigen (zie aanhangsel 2 voor een verdere discussie over de verbinding tussen het Calvinisme en Lordship Salvation). Laten we voorzichtig zijn en de twee Evangelieën niet met elkaar te vermengen terwijl het Woord van God zeer veel moeite doet om ze te onderscheiden en apart te houden.

HOOFDSTUK 3. BEHOUDENIS IN JOODSE BRIEVEN.

Lordship Salvation leert dat als geloof niet gezien wordt in de werken, dat geloof tevergeefs is. In het voorgaande hoofdstuk hebben we aangetoond dat dit precies is wat in het Oude Testament wordt onderwezen. We ontkennen niet dat het Oude Testament leert dat, om geloof in God te laten zien, iemand de Wet moest houden, de voorgeschreven offers brengen, en de inzettingen van de Wet volbrengen. Ook lieten we zien dat de Heere Jezus Christus Zelf leerde dat als iemand geen vruchten had, als bewijs van zijn geloof, dat dat geloof niet echt is. Dit komt overeen met “het Evangelie van het Koninkrijk” zoals dat werd gepredikt door Johannes de Doper, Christus, en de twaalf apostelen. Deze boodschap wordt ook genoemd: “het Evangelie der besnijdenis”, het programma dat betrekking heeft op het volk Israël en het Joodse programma. Het Lordship Salvation strijdpunt is niet alleen een leerstellige kwestie, het is een dispensationele kwestie.

In dit hoofdstuk zullen we enige voorbeelden overdenken aangaande Lordship Salvation zoals dat vanuit de Joodse brieven wordt geleerd. Wat bedoelen we met “Joodse brieven?”. Hiermee bedoelen we de Nieuw Testamentische brieven mee, van Hebreëën tot en met Judas. Het is onze oprechte overtuiging dat deze brieven geadresseerd waren aan de Koninkrijks (besnijdenis) gelovigen die in Christus geloofden als hun Messias onder de bediening van Christus en de twaalf apostelen. Verder geloven we dat deze brieven niet specifiek geadresseerd zijn aan de kerk als “Lichaam van Christus”, waaraan Paulus zijn brieven zo welsprekend adresseerd.

Waarom moeten we de niet Paulinische brieven overdenken als van karakter Joods? Om vele redenen. Ten eerste, toen Petrus, Jacobus en Johannes de apostel Paulus ontmoeten in de raad van Jeruzalem, werd er een plechtige overeenkomst tussen hen gemaakt. Het verslag van deze overeenkomst vinden we in Gal.2:9:

“En toen Jacobus en Céfás, en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Bárnabas de rechterhand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan”.

Als Petrus, Jacobus en Johannes mannen van hun woord waren (en wij geloven dat ze dat waren), dan volgt hieruit dat zij hun bediening begrepen tot de gelovigen uit de besnijdenis, in overeenstemming met de gemaakte overeenkomst. Dit zou ook betrekking hebben op hun bediening in het schrijven zoals we zodadelijk zullen zien.

Ten tweede, dat de **niet-Paulinische** brieven Joods van karakter zijn is te zien aan de adressering van die brieven. Bij voorbeeld, Jacobus schrijft duidelijk aan, Jac.1:1:

“de twaalf stammen, die in de verstrooiing zijn”.

Petrus schrijft in 1Petrus1:1:

“aan de vreemdelingen, verstrooid in.....”.

Volgens het Grieks staat hier: “de tijdelijk verblijf houdenden van de verstrooiing”(GK. diaspora), welke hetzelfde woord is dat Jacobus gebruikt wanneer hij zegt “verstrooid naar het buitenland”.

Wie waren deze “tijdelijk verblijf houdenden van de verstrooiing?”. Deze waren de Joodse pelgrims die op de Pinksterdag samen kwamen te Jeruzalem, maar later uit de stad werden weggejaagd door Saulus van Tarsus (Zie Hand.8:1)! Johannes adresseert zijn lezers in 1Joh.2:1 met “mijn kinderkens”, hetgeen hen duidelijk identificeert als zijn persoonlijke bekeerlingen. Dat zou betekenen dat ook zij onder de classificatie vallen van “de besnijdenis” in overeenstemming met Gal.2:9.

Ten derde: om de boeken Hebreëen tot en met Judas als Joodse brieven te beschouwen is vanwege de inhoud van hun boodschap. Deze brieven presenteren duidelijk een soteriologie (leer van de behoudenis) die verenigbaar is met het Joodse programma, niet met de Bedeling der Genade zoals die is toebetrouwd aan de apostel Paulus. We zullen dat aantonen door een voorbeeld (of voorbeelden) te geven van ieder van deze brieven.

HEBREEËN.

Een vroege kerkvader Schreef: “Wie schreef het boek Hebreëen, alleen God weet het”. En sindsdien hebben mensen, met de beste bedoelingen, verschild van mening aangaande het auteurschap van dit grote boek. Het belangrijkste is dat Hebreëen geïnspireerd is door de Heilige Geest en nuttig is voor onze discussie. De schrijver vermeld in Hebr.2:3:

“Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen? Welke, begonnen zijnde verkondigd te worden door de Heere, aan ons bevestigd is geworden door degenen, die Hem gehoord hebben”.

Wie dit ook schreef, hij had de boodschap ontvangen van degenen die het direkt van de Heere gehoord hebben. Dit is een sterke indicatie dat Paulus de Hebreëen brief niet heeft geschreven, want hij zegt in Gal.1:11 en 12:

“Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk door mij verkondigd is, niet is naar de mens. Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus”.

Verder schrijft Paulus in Gal.2:6b:

“want die geacht waren, hebben mij niets toegebracht”.

Ofschoon veel belangrijker dan te weten wie Hebreëen schreef, is het herkennen van het karakter van zijn boodschap. De “leer van de behoudenis” (soteriologie) neigt naar de Verbond/Lordship type van behoudenis: Dat is, geloof moet gekoppeld zijn met, of zichtbaar worden door, gehoorzaamheid om echt te zijn. Een punt in dezen is Hebr.5:9:

“En geheiligd zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden”.

Laat ons dit eens even voor een moment overdenken. Is dit de leer voor de behoudenis in de Bedeling der Genade, of voor het Joodse Koninkrijks programma? Het geeft duidelijk het Koninkrijks programma weer. Dit is werkelijk het boek aan de Hebreëen, en het zegt dat Hij de auteur der eeuwige zaligheid is voor allen die Hem “gehoorzamen”. In de Bedeling der Genade is Hij de auteur van de behoudenis voor hen die “geloven” in Zijn volbrachte werk op het kruis. Rom.3:22: “Namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven....”.

JACOBUS

Als we naar het adres kijken dan zegt Jac.1:1: “Jacobus, een dienstknecht van God en van de Heere Jezus Christus; aan de twaalf stammen, die in de verstrooiing zijn:...”.

Wat verteld Jacobus de twaalf stammen hoe ze gerechtvaardigd kunnen worden? Zie Jac.2:24: “Ziet gij dan nu, dat een mens uit de werken gerechtvaardigd wordt, en niet alleen uit het geloof?”.

Dit vers is een struikelblok geweest voor velen. Vijfhonderd jaar geleden was het voor Maarten Luther al een struikelblok toen hij dit las. Hij wist, vanuit zijn diepe studies in de brieven van Paulus, dat rechtvaardigheid uit het geloof was, zonder werken. Rom.4:5:

“Doch hem, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid”.

En toch, toen hij naar de brief van Jacobus ging, las hij:

“Ziet gij dan nu, dat een mens uit de werken gerechtvaardigd wordt, en niet alleen uit het geloof? “.

Maarten Luther krabte achter zijn oor en konkludeerde dat de brief van Jacobus ‘een brief van stro’ was. En sindsdien hebben vele theologen zich achter het oor gekrabt. En opnieuw, als we alleen “het Woord der Waarheid recht sneden”, dan zouden we de oplossing van dit dilemma vinden. Gods “Joods/Verbond behoudenis” vereist werken als een getuigenis van het geloof, en Gods Genade voor de behoudenis vereist alleen geloof.

PETRUS

Vele denominaties leren de één of andere vorm van ‘wedergeboorte door de doop’ gebaseerd op Schriftteksten als Mark.16:16 en Hand.2:38. Het is zeker waar dat Petrus het vergeven van zonden verbindt met de doop wanneer hij dat tegen het huis Israëls zegt (Hand.2:36). In Hand.2:38 staat: “Bekeert u, en een ieder van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden....”.

Petrus verklaart de noodzakelijkheid van de doop onder het Joodse programma in Petrus3:21:

“Waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt, niet die een aflegging is van de vuilheid van het lichaam, maar die een vraag is van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus”.

Terwijl sommigen de woorden van Petrus hebben uitgelegd alsdat de waterdoop niet nodig was voor zijn lezers, bevestigt en verklaart hij in feite opnieuw wat hij reeds predikte in Hand.2:38. Petrus vertelt zijn lezers dat het niet alleen de waterceremonie is (om de vuilheid van het lichaam af te leggen) die hun behoudt, maar het antwoord van een goed geweten tot God die werd uitgebeeld door hun waterceremonie. Dit komt overeen met hetgeen de auteur van de Hebreeën brief schrijft in Hebr.10:22:

“Zo laat ons toegaan met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, onze harten gereinigd zijnde van het kwaad geweten, en het lichaam gewassen zijnde met rein water”.

In zowel Hebreeën als in 1Petrus wordt het geweten gereinigd voor God door een waterwassing. Dit is niet het onderwijs der Genade van Paulus, maar het is de Verbond/Lordship leer van ‘geloof en werken’.

We overdenken nu een andere passage, 2Petrus1:5-11:

“En gij, hiertoe ook alle naarstigheid toebrennende, voegt bij uw geloof deugd, en bij de deugd kennis, en bij de kennis matigheid, en bij de matigheid lijdzaamheid, en bij de lijdzaamheid godzaligheid. En bij de godzaligheid broederlijke liefde, liefde jegens allen. Want zo deze dingen bij u zijn, en in u overvloedig zijn, zij zullen u niet ledig noch onvruchtbaar laten in de kennis van onze Heere Jezus Christus. Want bij wie deze dingen niet zijn, die is blind, van verre niet ziende, hebbende vergeten de reiniging van zijn vorige zonden. Daarom, broeders, benaastigt u te meer, om uw roeping en verkiezing vast te

maken; want dat doende zult gij nimmermeer struikelen. Want alzo zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig Koninkrijk van onze Heere en Zaligmaker, Jezus Christus”.

Hier vereist het ingaan in het Koninkrijk dat de lezers **toevoegen aan hun geloof** (vers 5) en dat ze **deze dingen doen** (vers 10). Dit is niet een geopenbaard principe aan de apostel Paulus voor de Bedeling der Genade, maar een aan Petrus geopenbaard principe voor de gelovigen van de besnijdenis van het Joodse Verbonds programma. Het komt ook overeen met de moderne leer van Lordship Salvation.

JOHANNES

Een veel gebruikt (en misbruikt) vers in de Schrift is 1Joh.1:9:
“Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid”.

Hoe vreemd klinkt dit vers voor hen die de vergeving van zonden begrijpen zoals Paulus dat predikt! In Kol.1:14 wordt ons verteld:
“In Wie wij de verlossing **hebben** door Zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden”.

Er wordt niets gezegd over de noodzakelijkheid van het belijden van onze zonden: onze vergeving wordt gevonden “in Christus”. Maar onder het Koninkrijks programma wordt onderscheid gemaakt tussen “oude zonden” waarvan men alreeds was gereinigd (2Petr.1:9) en nieuwe zonden waarvan het nodig was om die te belijden teneinde vergeven te worden (1Joh.1:9). Het was voor de Hebreeuwse gelovigen belangrijk om in het geloof te blijven en te verdragen tot het einde toe om behouden te worden. (Zie aanhangsel 3).

1Joh.3:9 is een ander voorbeeld van het Evangelie van het Koninkrijk zoals dat wordt toegepast op de gelovige in de Joodse bedeling. Deze Joodse brieven waren van toepassing op de gelovigen van de besnijdenis van de eerste eeuw en zullen tot volheid komen gedurende de periode van de grote verdrukking. Maar om te proberen sommige van deze vermeldingen, in deze brieven, vandaag toe te passen, heeft geleid tot ernstige theologische dwaling. Neem bijvoorbeeld 1Joh.3:7-9:
“Kinderkens, dat u niemand verleide. Die de rechtvaardigheid doet, die is rechtvaardig, gelijk Hij rechtvaardig is. Die de zonde doet, is uit de duivel; want de duivel zondigt van den beginne. Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou. Een ieder, die uit God geboren is, die doet de zonde niet, want Zijn zaad blijft in hem; en hij kan niet zondigen, want hij is uit God geboren”.

Degenen die Lordship Salvation leren trachten deze Bijbelplaats toe te passen aan de huidige Bedeling der Genade en leren dat als iemand een zonde begaat, of in de zonde leeft, deze niet behouden kan zijn.

JUDAS

Vers 24 van Judas wordt soms gebruikt als een vers voor zekerheid:
“Hem nu, Die machtig is u van struikelen te bewaren, en onstraffelijk te stellen voor Zijn heerlijkheid, in vreugde”.

Terwijl dit een geweldige belofte is voor de gelovigen van de besnijdenis, geeft dit vers alleen de goddelijke kant van de vergelijking. Natuurlijk is God in staat om dit te doen, maar drie verzen eerder geeft Judas de menselijke verantwoordelijkheid aan van de Koninkrijks heiligen, zie vers 21: “Bewaart uzelf in de liefde Gods, verwachtende de barmhartigheid van onze Heere Jezus Christus ten eeuwigen leven”.

Hoe verschillend is dit van de leringen die aan Paulus zijn toebetrouwd voor het Lichaam van Christus. Paulus zegt niet: “Bewaart uzelf in de liefde Gods”; Nee, hij schrijft in Rom.8:38 en 39: “....dat niets ons kan scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Heere”.

OPENBARING

Terwijl we hoofdzakelijk bezig zijn geweest met de Joodse brieven in dit hoofdstuk willen we daarbij enige verwijzingen uit het boek Openbaring insluiten om zijn samenhang aan te tonen met de behoudenis volgens het Joods/Verbond principe. De hele strekking van de brieven aan de zeven gemeenten in Openbaring, hoofdstuk 2 en 3, is dat iemand moet “overwinnen” om deel te kunnen nemen aan het eeuwige leven. Openbaring 2:4 en 5:

“Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde hebt verlaten. Gedenk dan, waarvan gij uitgevallen zijt, en bekeer u, en doe de eerste werken; en zo niet, Ik zal haastig tot u komen, en zal uw kandelaar van zijn plaats weren, indien gij u niet bekeert”.

Hoe treffend: “....doe de eerste **werken**, en zo niet.....!”.

Velen vertalen “en zo niet” alleen als een verlies van beloningen, maar, zie Op.2:11: “....Die overwint, zal door de tweede dood niet beschadigd worden”.

De “tweede dood” is uiteraard de eeuwige verbanning naar de poel des vuurs (Op.20:14 en 15). Het niet “overwinnen” is niet slechts een verlies aan beloningen, het resulteert in eeuwige verdoemenis in de Hel. (Zie aanhangsel 3 voor verdere discussie met betrekking tot de zekerheid van een Koninkrijks heilige). Maar aan degene die getrouw blijft belooft God: “....Weest getrouw tot de dood, en Ik zal u geven de kroon des levens”. (Op.2:10).

Hier is het “wezen” van behoudenis volgens het Joodse Verbond: bekering, in het geloof blijven, en de eerste werken doen. En dit is ook het wezen van Lordship Salvation. Als iemand de brieven van Paulus uit de Bijbel zou verwijderen zou het inderdaad moeilijk zijn om de leer van Lordship Salvation te weerleggen.

De noodzakelijkheid van goede werken, als een getuigenis van het aanwezige geloof, wordt duidelijk onderwezen in het Oude Testament, in de vier Evangelieën en in de Joodse brieven.

DEEL - TWEE LEERT PAULUS “LORDSHIP SALVATION?”

HOOFDSTUK 4 HET EVANGELIE DAT DOOR PAULUS WORDT GEPREDIKT

Terwijl de aanhangers van Lordship Salvation zwaar hebbenn geleund op “het Evangelie van Jezus” en het boek Jacobus, hebben ze natuurlijk de noodzakelijkheid aangevoeld om de leringen van Paulus te verzoenen met hun eigen konklusies. Natuurlijk zullen maar weinig gelovigen de belangrikheid, van bijna de helft van het Nieuwe Testament, ontkennen. Echter, in hun haast om Paulus als prediker aan te sluiten bij hetzelfde “geloof-werken” evangelie, zoals dat wordt gevonden in het Verbonds systeem van Israël, zijn er enige belagrijke feiten over het hoofd gezien.

EEN NIEUWE OPENBARING

Eén feit waar Paulus keer op keer op aandringt is dat het Evangelie dat hij predikt een geheel nieuwe openbaring was van Christus, en niet louter een boodschap die hij ontvangen zou hebben van de andere apostelen. Op vele plaatsen maakt Paulus het meer dan eens duidelijk dat de dingen die hij leerde niet zijn eigen woorden waren, maar veeleer de woorden waren van de opgestane en opgevaren Christus. 1Kor.14:37:

“Indien iemand meent een profeet te zijn, of geestelijk, die erkenne, dat hetgeen ik u schrijf, geboden des Heeren zijn”.

2Kor.13:3:

“Omdat gij zoekt een proeve van Christus, Die in mij spreekt, Die in u niet zwak is, maar krachtig is onder u”.

Gal.1:11 en 12:

“Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelke door mij verkondigd is, niet is naar de mens. Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus”.

Een vraag die de meeste christenen nimmer overwogen hebben is de volgende: Als Paulus hetzelfde Evangelie verkondigde als de twaalven, waarom vond Christus het dan nodig om hem, Paulus, een nieuwe openbaring te geven? Hij kon de boodschap eenvoudig leren van de twaalven. Daarom, als er geen verandering van boodschap of van het programma is van de tijd van Christus tot nu, waarom vond God het dan hoe dan ook nodig om een nieuwe apostel te roepen? Sommigen zullen antwoorden: “Paulus was geroepen om de boodschap naar de heidenen te brengen”. Maar hadden de twaalven al geen opdracht gekregen om “de gehele wereld in te gaan?”. Ja, dat hadden ze (zie Mark.16:15). De waarheid is dat Paulus door God geroepen is om, inderdaad, naar de heidenen te gaan. Maar meer dan dat, Paulus had een nieuw Evangelie gekregen die de heidenen uitnodigde tot behoudenis geheel gescheiden van het besnijdenis/werken Evangelie van het Joodse programma. Zoals de apostel, geïnspireerd door de Heilige Geest, zo welsprekend verklaart in Rom.3:21: “Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet, hebbende getuigenis van de wet en de profeten”.

Voordat de nieuwe openbaring aan Paulus werd gegeven was de rechtvaardigheid van God al geopenbaard, maar niet (zonder) apart van de Wet.

HET EVANGELIE VAN PAULUS

We zijn er zeker van dat sommigen bezwaar maken tegen de uitdrukking; “het Evangelie van Paulus”. En toch is dit de Bijbelse uitdrukking van de geïnspireerde apostel Paulus zelf. Rom.2:16:

“In de dag wanneer God de verborgen dingen der mensen zal oordelen door Jezus Christus, **naar mijn Evangelie**”.

Rom.16:25:

“Hem nu, Die machtig is u te bevestigen, **naar mijn Evangelie** en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring der verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest”.

2Tim.2:8:

“Houd in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt, Welke is uit het zaad van David, **naar mijn Evangelie**”.

Wat was het Evangelie van Paulus? Het was het Evangelie der Genade Gods (Hand.20:24), En de kern van deze boodschap is behoudenis uit genade en door geloof zonder werken.

Laat ons naar de brieven van Paulus gaan om enige voorbeelden hiervan te bezien. In veel ‘behoudenis verzen’ in de brieven van Paulus, noemt hij alleen ‘vertrouwen’ of ‘geloof’ zonder dat hij ‘werken’ noemt. Rom.5:1:

“Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit geloof, hebben vrede bij God, door onze Heere Jezus Christus”.

Hier worden geen werken, positief of negatief, genoemd maar eenvoudig dat we gerechtvaardigd worden door geloof. In 1Kor.1:21 lezen we:

“Want aangezien in de wijsheid Gods, de wereld God niet heeft gekend door de wijsheid, zo heeft het Gode behaagd, door de dwaasheid der prediking, zalig te maken die **geloven**”.

Ook hier zegt hij niets over ‘gehoorzamen en bepaalde dingen doen’, gewoon “geloven”.

Maar Paulus legt ook vaak uit dat alleen ‘geloof’ niet genoeg is, het moet alleen zijn: “geloof in het volbrachte werk van Christus zonder werken”. Rom.4:4:

“Nu, hem die werkt, wordt het loon niet toegerekend naar genade, maar naar schuld”.

Hier legt Paulus uit dat, indien de behoudenis, zoals die heden is, een zaak was van ‘ergens voor werken’, dan kunnen we het geen genade meer noemen. Het zou een schuld zijn. Maar we zijn niet onder een dergelijk systeem, we zijn onder de genade. (Rom.6:14). Dan gaat hij in Rom.4:5 verder: “Doch hem, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid”.

Ziet u het? Paulus zegt niet alleen dat geloof genoeg is, maar hij zegt dat het ‘geloof’ moet zijn dat geheel gescheiden is van werken. In deze bedeling is er geen speciaal werk vereist om uw geloof te demonstreren; geen werk dat verbonden is met de behoudenis. Wat gebeurt er eigenlijk als enig werk wordt toegevoegd aan het geloof ter behoudenis? Het vermengt het Evangelie der Genade Gods met het Evangelie van het Koninkrijk, en heft als zodanig de genade op. In Rom.11:16 is de apostel Paulus zeer zorgvuldig om de scheiding tussen geloof en werken zuiver te houden:

“En indien het door genade is, zo is het niet meer uit de werken;.....”.

Steeds maar weer opnieuw scheidt Paulus geloof en werken; Gal.2:16:

“Doch wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der wet, maar door het geloof **van** Jezus Christus, zo hebben wij ook **in** Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof **van** Christus, en niet uit de werken der wet; daarom dat uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden”.

Kan het nog duidelijker gezegd worden als dit? Ef.2:8 en 9:

“Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; Niet uit de werken, opdat niemand roeme”.

Titus 3:5:

“Heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing van de Heilige Geest”.

“NIET UIT WERKEN DER RECHTVAARDIGHEID”. Leerden de andere apostelen dat ook niet?

Nee! In Hand.10:35 zegt de apostel Petrus:

“Maar in elk volk is die Hem vreest EN GERECHTIGHEID WERKT, Hem aangenaam”.

Paulus zegt in Titus 3:5: “NIET UIT DE WERKEN DER RECHTVAARDIGHEID”. Ziet u het verschil? Het is zo helder als glas. In het ene programma moeten de werken der rechtvaardigheid zichtbaar zijn om voor Hem aangenaam te zijn. En in het andere programma is alleen ‘geloof’, “niet uit werken der rechtvaardigheid”, vereist om “begenadigd te zijn in de Geliefde” (Ef.1:6). De apostel Paulus is duidelijk. Het Evangelie dat hij predikte is een Evangelie van ‘geloof alleen’ en zonder werken. En toch beweren de aanhangers van Lordship Salvation dat Paulus werken of vruchten **vereist** als getuigenis van het geloof.

DE VOORWAARDEN VAN HET EVANGELIE DER GENADE

Wat bedoelen we met de uitdrukking: “de voorwaarden van het Evangelie der Genade”? Webster definieert “voorwaarden” als de voorwaarden van een kontrakt, een overeenkomst, een verkoop, etc. die de omvang limiteert of begrenst van de in het geding zijnde handeling.

We hebben alreeds vele passages gezien waarin Paulus predikt dat ‘geloof alleen’, zonder werken, de vereiste is die God heeft ingesteld voor de ‘behoudenis’. Maar de volgende vraag is: “geloof in wat?”. Het ligt voor de hand dat we in Christus moeten geloven. Maar nu, onder het Evangelie der Genade, legt Paulus ergens de nadruk op wat niet een deel was van het Evangelie van het Koninkrijk. Namelijk, het volbrachte werk van Christus aan het kruis.

Onder het Koninkrijks Evangelie, voor Israël, lag de nadruk op de “naam” van Christus, Joh.1:12:

“Maar zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven”.

Joh.20:31:

“Maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God; en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn Naam”.

1Joh.5:13:

“Deze dingen heb ik u geschreven, die gelooft in de Naam van de Zoon van God; opdat gij weet, dat gij het eeuwige leven hebt, en opdat gij gelooft in de Naam van de Zoon van God”.

Waarom benadrukt het Evangelie van het Koninkrijk de “Naam” van Christus? Dat is omdat het belangrijkste onderwerp van Israëls geloof ‘Christus als de Messias’ is, de Zoon van God. Natuurlijk erkennen ook wij Christus als de Grote Messias, maar onder de genade is het onderwerp van ons geloof ‘Christus als de Grote Behouder’ van de mensen door zijn volmaakte werk op Golgotha.

Paulus vat dit werk van Christus samen en identificeert het als het “Evangelie” dat hij van Christus ontving, zie 1Kor.15:1-4:

“Voorts, broeders, ik maak u bekend het Evangelie, dat ik u verkondigd heb, hetwelk gij ook

aangenomen hebt, waarin gij ook staat; Waardoor gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zodanige wijze, als ik het u verkondigd heb; tenzij dan dat gij tevergeefs geloofd hebt. **Want ik heb u ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derde dage, naar de Schriften**".

Hier is het Evangelie in een notedop: geloof in Christus's dood voor onze zonden en Zijn zegevierende opstanding vanuit het graf.

Er is eens opgemerkt dat Paulus niet altijd de drie elementen van het Evangelie noemt, namelijk: Zijn dood, begrafenis en opstanding. Dat is waar. Rom.5:8 zegt: "...Christus stierf voor onze zonden" (alleen Zijn dood wordt genoemd). Rom.10:9 zegt:

"Namelijk, indien gij met uw mond zult belijden de Heere Jezus, en met uw hart geloven, dat God Hem uit de doden opgewekt heeft, zo zult gij zalig worden" (alleen Zijn opstanding wordt genoemd). 1Thess.4:14 vermeld:

"Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven is en opgestaan....". (Zijn dood en opstanding worden vermeld). Maar in 1Kor.15, waar Paulus speciaal verwijst naar het Evangelie dat hij heeft ontvangen (van Christus), noemt hij ze alle drie: Christus's dood, begrafenis en opstanding. Daarom is de opinie van de schrijver dat, als alle drie de elementen van het Evangelie gepresenteerd worden, "het voor mij niet verdrietig is en het is u zeker".

Samengevat, Paulus predikte een eenvoudige en zuivere boodschap, Hand.16:31: "Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden".

Het voorwerp van iemands geloof moet Christus zijn en Zijn volbrachte werk op Golgotha, aangetoond door Zijn dood voor onze zonden, Zijn begrafenis, en Zijn opstanding uit het graf. Paulus noemt dit samenvoegend: "het woord des kruises" (1Kor.1:18). Dit geloof moet totaal losgekoppeld worden van werken (Rom.4:5) om doeltreffend te zijn.

In het licht van dit kort onderzoek van het Evangelie van Paulus, hoe kan dan iemand de konklusie trekken dat de apostel der heidenen iets predikte dat gelijkt op het "Lordship" evangelie dat, om behouden te worden, werken of vruchten vereist als getuigenis van het aanwezige geloof? Dat zal het onderwerp van het volgende hoofdstuk zijn.

HOOFDSTUK 5

Paulinische bewijsteksten voor Lordship Salvation

In dit hoofdstuk willen we enige typische verklaringen van Lordship Salvation nemen, samen met verzen uit de brieven van Paulus, die gebruikt worden om deze verklaringen te ondersteunen. We zullen deze konklusies dan onderzoeken gebaseerd op de konteksten en de verklaring van deze teksten.

Een typische “Lordship” bewering: nummer 1: “Behoudenis vereist werken of gehoorzaamheid”

Met andere woorden, als er geen werken zijn die getuigen van het geloof kan de konklusie worden getrokken dat die persoon niet behouden is. Een sleutelpassage is [Fil.2:12](#):

“Alzo dan, mijn geliefden, gelijk gij te allen tijd gehoorzaam geweest zijt, niet als in mijn tegenwoordigheid alleen, maar veelmeer nu in mijn afwezigheid, werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven”.

Aha, zouden de voorstanders van Lordship Salvation zeggen, Paulus zegt: “werkt uws zelfs zaligheid uit”. Laat ons deze verklaring onderzoeken. Ten eerste merken we op dat Paulus niet zegt: “werk voor uw eigen zaligheid”. Nee, hij zegt: “werkt uws zelfs zaligheid”. De gedachte van [vers 12](#) is dezelfde als het uitwerken van een wiskundig probleem. De gedachte die Paulus hier overbrengt is dat degenen die reeds behouden zijn, het uit zouden werken naar zijn logische gevolgtrekking. Wat is dan de logische gevolgtrekking van de behoudenis? Kijk naar de context. [Fil.2:5](#):
“Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was”.

Wat voor soort gevoelen (of houding) had Christus? Het was een houding dat Hij, in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode evengelijk te zijn; Maar heeft Zichzelf vernietigd. Paulus zegt: “Laat dit soort gevoelen in u zijn”. Wees een nederig persoon, wees een godvruchtig persoon, wees een heilig persoon. Dit is de logische gevolgtrekking van behoudenis. Tenslotte, als een gelovige werk doet dat de behoudenis uitwerkt tot zijn logische gevolgtrekking, dan is het God die het werk werkelijk in ons doet ([Fil.2:13](#)).

Een andere passage die soms gebruikt wordt om te bewijzen dat Paulus gehoorzaamheid vereist voor de behoudenis, is [2Thess.1:7 en 8](#):

“En u, die verdrukt wordt, verkwikking met ons, in de openbaring van de Heere Jezus van de hemel met de engelen Zijner kracht; Met vlamvend vuur wraak doende over hen, die het Evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn”.

De sleutel om dit te begrijpen is de vraag om welke komst van Christus het hier gaat in deze tekst. [Vers 8](#) geeft het aan dat, als Hij komt, dat Hij in “vlammend vuur” komt. Dat is niet de “opname” maar de tweede komst. Dit vindt plaats aan het einde van de grote verdrukking (zie [Op.19:11 en 12](#)). Op wie zal Christus dan wraak nemen? Op ons, die in de Bedeling der Genade leven? Nee, [vers 7](#) zegt dat wij op dat moment “verkwikt zullen worden met hen (Paulus, Silas en Timotheüs)” als de Heer terugkomt in vlamvend vuur. Waarom worden we verkwikt? Omdat we alreeds in de hemel zijn, omdat we al jaren tevoren opgenomen zijn in de Hemel. De mensen die in de grote verdrukking leven en weigeren om te gehoorzamen aan het Evangelie van de Heere Jezus Christus, dat op dat moment verkondigd zal worden, zullen de ontvangers zijn van dat “vlammend vuur”. Welk Evangelie zal in de tijd van de grote verdrukking verkondigd worden? Het Evangelie der Genade Gods? Nee, het Evangelie van het Koninkrijk (zie [Matth.24:14-21](#)). [2Thess.1:8](#) ondersteunt deze

lering, samen met het feit dat onder het Evangelie van het Koninkrijk gehoorzaamheid één van de vereisten is voor de behoudenis. Paulus bevestigt dat in deze passage. Dus in plaats van te leren dat gehoorzaamheid vandaag vereist is om behouden te worden, leert Paulus dat gehoorzaamheid vereist is gedurende de periode van de grote verdrukking.

Sommigen zullen verwijzen naar Rom.1:5 als “bewijs” dat Paulus gehoorzaamheid vereist als een vereiste voor de behoudenis.

“Door Wie wij hebben ontvangen genade en het aposteschap, tot gehoorzaamheid des geloofs onder al de heidenen, voor Zijn naam”.

Zo ook Rom.6:17:

“Maar Gode zij dank, dat gij wel dienstknechten der zonde waart, maar dat gij nu van harte gehoorzaam geworden zijt aan het voorbeeld der leer, waartoe gij overgegeven zijt”.

Deze en andere gelijkkluidende Paulinische teksten geven inderdaad aan dat God **wenst** dat alle mensen Hem gehoorzamen en zich in Hem verheugen. Hoe het ook is, gehoorzaamheid wordt niet als een eis, of basis, gesteld voor de behoudenis (zoals dat wel het geval is in Hebr.5:9).

Een typische “Lordship” bewering nr.2 “Behoudenis vereist een blijven in het geloof”

Met andere woorden, oorspronkelijk geloof in het volbrachte werk van Christus is niet voldoende: iemand moet continu in het geloof blijven om continue behouden te zijn. Meestal is dat gebaseerd op Matth.24:13:

“Maar wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden”.

We verklaren hier opnieuw dat Mattheüs het Evangelie van het Koninkrijk verkondigt, en daar wordt inderdaad continuïteit in het geloof vereist om zalig te worden. Maar leert Paulus ook de noodzakelijkheid van ‘continuïteit in het geloof’ om behouden te worden? De aanhangers van Lordship Salvation zullen zeggen: “Ja”, gebaseerd op de verklaring van Paulus in 1Kor.15:1-2: “Voorts, broeders, ik maak u bekend het Evangelie, dat ik u verkondigd heb, hetwelk gij ook aangenomen hebt, waarin gij ook staat; Waardoor gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zodanige wijze, als ik het u verkondigd heb; tenzij dan dat gij tevergeefs geloofd hebt”.

De sleutel tot het verstaan van deze verzen is dat het Paulus zijn gebruikelijke manier is om een positionele waarheid te verklaren gevolgd door een praktische toepassing. Bijna alle brieven van Paulus volgen dit beeld: De eerste helft van de brief is leerstellig en de tweede helft is praktische toepassing.

Hier vinden we hetzelfde beeld. 1Kor.15:1 is een leerstellige en positionele waarheid:

“Voorts, broeders, ik maak u bekend het Evangelie, dat ik u verkondigd heb, hetwelk gij ook aangenomen hebt, waarin gij ook staat”.

Dit vers schetst de positie die de gelovige heeft voor God, krachtens het feit dat hij, door het geloof, het Evangelie heeft ontvangen. “Waar in gij ook staat” beschrijft onze positie voor een heilig God.

Vers 2 geeft ons de praktische toepassing:

“Waardoor gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zodanige wijze, als ik het u verkondigd heb, tenzij dan dat gij tevergeefs geloofd hebt”.

De sleutel is hier dat het woord “zalig” kan verwijzen naar geestelijke behoudenis maar kan ook verwijzen naar de praktische uitwerking en voordelen van het leven met de Heer. Wanneer bijvoorbeeld Paulus in 1Tim.2:15 schrijft over vrouwen dat zij: “zalig worden in kinderen te baren”. Betekent dat dan dat vrouwen, door kinderen te krijgen, naar de Hemel gaan? Nee, absoluut niet. In de context verwijst Paulus naar het behouden zijn, of bevrijd te worden van de valkuilen, of het verwarren van Gods opdracht voor de geslachten. De apostel Paulus zegt eenvoudig dat het de wil van God is voor vrouwen geen leraressen van mannen te zijn (1Tim.2:12) maar om te trouwen, kinderen te krijgen, en het huis te regeren (1Tim5:14), en zo kunnen ze zichzelf sparen voor veel moeilijkheden en problemen.

Als er ook maar iemand was die het nodig had om te worden bevrijd van hun eigen ondeugden dan waren dat wel de gelovigen te Korinthe. Het interessante is dat Paulus niet hun behoudenis in twijfel trekt. Hij noemt ze heiligen in 1Kor.1:2, en verteld hen in 1Kor.6:11: “En dit waart gij sommigen; maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd, in de Naam van de Heere Jezus, en door de Geest van onze God”.

En toch noemt hij ze ook “vleslijk” en dat ze in gevaar zijn hun beloningen te verliezen, niet hun behoudenis (1Kor.3:15).

In de context van 1 Korinthiërs hebben deze gelovigen bevrijding nodig van een overtreding die hun veel droefheid heeft veroorzaakt. Iemand had hun overtuigd dat er geen opstanding was (1Kor.15:12). Deze was verantwoordelijk voor het veroorzaken van veel slecht gedrag in deze kerk (zie vers 32 en 33). De weg om behouden te worden voor deze problemen was om terug te keren naar de leer die zij in eerste instantie hadden geloofd: de opstanding van Christus. Dit is vandaag eveneens waar voor mannen en vrouwen. Het in het begin geloven in het Evangelie geeft hun een positie voor God; maar door voortdurend de principes van het Evangelie vast te houden resulteert dat in praktische voordelen in het dagelijks leven van het kind van God.

Een andere Paulinische tekst die wordt gebruikt om de noodzakelijkheid te bewijzen dat men in het geloof moet blijven is Kol.1:23:

“Indien gij maar blijft in het geloof, gefundeerd en vast, en niet bewogen wordt van de hoop van het Evangelie, dat gij gehoord hebt, hetwelk gepredikt is onder al de kreatuur, die onder de hemel is; van hetwelk ik Paulus een dienaar geworden ben”.

Klinkt dit nu alsof Paulus zegt dat, om behouden te worden, iemand zijn geloof moet vasthouden en continu in het geloof moet blijven? Laat ons naar de context kijken en twee dingen opmerken. Ten eerste spreekt Paulus over degenen die reeds verzoend zijn, Kol.1:21 en 22:

“En Hij heeft u, die eertijds vervreemd waart, en vijanden door het verstand in de boze werken, nu ook verzoend, in het lichaam Zijns vleses, door de dood, opdat Hij u heilig en onberispelijk en onbestraffelijk voor Zich zou stellen”.

Merk op wat hij doet in vers 22. Hij presenteert degenen die verzoend zijn met de Vader. Dit verwijst naar de dag dat de Heer terug komt om het Lichaam van Christus tot Zichzelf te vergaderen, en ze voor zal stellen aan de Vader. Maar het is Christus’s verlangen om de gelovigen : “heilig, onberispelijk en onbestraffelijk” voor te stellen.

Er is inderdaad een voorwaarde om op deze wijze te worden voorgesteld. Maar de voorwaarde in vers 23 is geen voorwaarde of iemand al dan niet in de hemel komt. Het is een voorwaarde hoe Christus in staat zal zijn om de gelovigen te presenteren. Hij zal óf in staat zijn om ze heilig en

onstraffelijk voor te stellen, óf Hij zal ze voorstellen met een teveel aan bagage van: “hout, hooi en stoppels” (1Kor.3:12b) die verbrand moeten worden voor de rechterstoel van Christus.

Hoe kan een gelovige “heilig, onberispelijk en onstraffelijk” voor het aangezicht van de Vader worden voorgesteld? Vers 23 geeft het antwoord:

“Indien gij maar blijft in het geloof, gefundeerd en vast, en niet bewogen wordt van de hoop van het Evangelie, dat gij gehoord hebt, hetwelk gepredikt is onder al de creatuur, die onder de hemel is; van hetwelk ik Paulus een dienaar geworden ben”.

Teneinde geheel zuiver, heilig en onberispelijk te zijn, zelfs in praktische zin, om voorgesteld te worden aan de Vader, moeten we ‘dichtbij’ en ‘in het geloof blijven’ zoals Paulus dat predikt. Om zeker te zijn dat niemand dit punt mist zet Paulus zelfs zijn eigen naam (geïnspireerd door de Heilige Geest) in dit vers. Wij moeten trouw zijn aan het Evangelie dat is geopenbaard aan de apostel Paulus. Soms wordt ons gevraagd: “Zegt u dat alleen genade-gelovigen in de hemel zullen zijn?”. Het antwoord is: “Ja en nee”. Er zal niemand in de hemel zijn die **niet** het Evangelie van Genade heeft geloofd. En toch zijn er mensen die geen Genade gelovige zijn, die, niettegenstaande, toch het geloof in het volbrachte werk van Christus prediken, zelfs het ware Evangelie, zoals wordt gevonden in 1Kor.15:3 en 4, benadrukken. Wij willen vol vreugde erkennen dat, indien ze dat Evangelie prediken, en de mensen dat geloven zonder belast te worden met alle andere religieuze activiteiten van onze dagen, ze behouden zijn. Ze gaan naar de hemel ofschoon ze het programma van de “Verborgenschap” of de principes van “het recht snijden van het Woord der Waarheid” niet begrijpen. Maar om voor Zijn aangezicht “heilig, onberispelijk en onstraffelijk” voorgesteld te worden moet iemand niet zich niet afwenden van het Evangelie dat is verkondigd door de apostel Paulus.

Een typische “Lordship” bewering nummer 3 “Een zondige levensstijl bewijst dat die persoon niet behouden is”.

Deze verklaring is gebaseerd op zulke passages als 1Kor.6:9 en 10:

“Of weet gij niet, dat de onrechtvaardigen het Koninkrijks God niet zullen beërven? Dwaalt niet; noch hoereerders, noch afgodendienaars, noch overspelers, noch ontuchtigen, noch die bij mannen liggen, noch dieven, noch gierigen, noch dronkaards, geen lasteraars, geen rovers zullen het Koninkrijk Gods beërven”.

Gelijke verklaringen worden gevonden in Gal.5:21 en in Ef.5:5. Leert Paulus hier nu dat als er mensen zijn die dit soort levensstijl er op na houden deze niet de hemel kunnen binnengaan ongeacht het feit of ze al dan niet in Christus geloofd hebben? Dit is wat de aanhangers van Lordship Salvation beweren. Voordat we deze bewering beantwoorden overdenken we eerst wat Paulus schrift in 1Kor.15:50:

“Doch dit zeg ik, broeders, dat vlees en bloed het Koninkrijk Gods niet beërven kunnen....”.

Als degene die een zondig leven leiden automatisch uitgesloten zijn om de hemel binnen te gaan, dan is dat voor iedereen zo, omdat we allen “vlees en bloed” zijn. Maar, zal iemand zeggen: “Op enige dag zal God onze lichamen veranderen in geestelijke lichamen en dan zijn we niet langer vlees en bloed”. Dat is waar! En gelijkerwijs zullen ook de gelovigen, die vervallen zijn in een zondige levensstijl, van die levensstijl veranderd worden voordat ze de hemel binnengaan, zelfs al kost het hun het leven. Inderdaad, er zullen geen “hoereerders, afgodendienaars overspelers etc”, in de hemel zijn.

Maar Paulus bedoeld zeker meer dan dat er in deze tekst staat. En in Rom.8:16 en 17 vinden we een belangrijk principe dat ons zal helpen te begrijpen wat de uitdrukking: “het Koninkrijk Gods beërven” betekent. Let op de tweevoudige erfenis in deze tekst, Rom.8:16 en 17a:
“Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn. En indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen van God

Hier is het eerste aspect van onze erfenis als gelovigen: om het feit dat we kinderen van God zijn, worden we ook “erfgenamen van God”. Dat betekent dat we letterlijk God zullen erven, of het voorrecht hebben om voor eeuwig in Zijn aanwezigheid te zijn. Maar vers 17 gaat verder en spreekt over een tweede aspect van onze erfenis, Rom.8:17b:
“en medeërfgenen van Christus; indien wij althans met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden”.

Hier is een erfenis die boven het alleen in de aanwezigheid van God zijn uitgaat. (Alsof het eerste nog niet genoeg is).

Dit tweede aspect van onze erfenis is voorwaardelijk, niet alleen gebaseerd op het kind van God zijn. Paulus zegt dat we dit tweede aspect van onze erfenis krijgen als we: “indien wij althans met Hem lijden”. Dit komt overeen met Paulus’s verklaring in 2Tim.2:12:
“Indien wij verdragen, wij zullen ook met Hem heersen.....”.

Hier is de sleutel om te begrijpen wat het betekent om het Koninkrijk Gods te beërven. Het woord “Koninkrijk” spreekt van heersen en autoriteit. En inderdaad, in de eeuwigheid, Christus’s heersende autoriteit zal worden toevertrouwd aan sommige gelovigen en niet aan anderen. Hoe zal Hij beslissen wie gaat heersen en wie alleen leeft in Zijn Hemels Koninkrijk?
“Indien wij verdragen, wij zullen ook met Hem heersen”. (2Tim.2:12).
Daar is het! Degene die ‘verdragen’ (=lijden) gaan regeren. Maar welk soort lijden kwalificeert ons om deel te nemen aan de regerende klasse in de eeuwigheid? De Schrift verteld ons dat, 2Tim.3:12:
“En ook allen, die godzalig willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden”.

Aan de andere kant, “dieven, gierigen, dronkaards”, etc . zullen het Koninkrijk Gods niet beërven. Dat betekent dat zij niet zullen deelnemen aan de heersende autoriteit in het Koninkrijk Gods. Dit zou te vergelijken zijn met onze huidige monarchieën. Veel ingezetenen leven in het “koninkrijk” , bijvoorbeeld, Engeland, Saudië Arabië of Jordanië, maar alleen de heersende klasse “beërft het koninkrijk” als de ‘vorsten’ van het toneel verdwijnen. Zeggen wij dan dat allen die in zonde leven, zo wie zo naar de Hemel gaan? Nee, natuurlijk niet. Velen (misschien de meesten) die in zulke verschrikkelijke zonde leven zijn helemaal niet behouden. Het is dus duidelijk dat dezen het Koninkrijk Gods niet zullen beërven. Ze zullen zelfs geen inwoners van de hemel zijn, en dus helemaal niet behoren tot de heersende klasse. Echter, wanneer een waar kind van God in een zondige levensstijl vervalt betekent dat niet dat hij niet naar de hemel gaat (als hij tenminste oprecht in Christus heeft geloofd als zijn persoonlijke Verlosser) maar het betekent wel dat hij niet het Koninkrijk Gods zal beërven als mederegeerder met Christus. Vermoedelijk wordt dit principe iets duidelijker zoals het in Ef.5:5 staat en in andere gelijkkluidende teksten:
“Want dit weet gij, dat geen hoereerder, of onreine, of gierigaard, die afgodendienaar is, erfenis heeft in het Koninkrijk van Christus en van God”.

Dit vers zegt niet dat iemand die heeft geloofd, maar daarna een zondig leven leeft, niet naar de hemel gaat. Maar het zegt dat die persoon daar geen erfenis heeft.

Dit is precies wat Paulus bedoeld in 1Kor.3:15:

“Zo iemands werk zal verbrand worden, die zal schade lijden; maar zelf zal hij behouden worden, doch also als door vuur”.

Een waar gelovige, die niet voor de Heer geleefd heeft, zal inderdaad behouden worden, maar zal geen loon hebben voor een leven van getrouwe dienst. Ook zal hij niet het voorrecht hebben om met Christus te regeren.

Een andere Paulinische passage die wordt gebruikt om te laten zien dat een zondige levensstijl bewijst dat iemand niet behouden is, is Gal.6:7 en 8:

“Dwaalt niet; God laat Zich niet bespotten; want wat de mens zaait, dat zal hij ook maaien. Want die in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderfenis maaien; maar die in de Geest zaait, zal uit de Geest het eeuwige leven maaien”.

Zie je wel, zegt de aanhanger van Lordship Salvation: “Er is geen eeuwig leven als iemand in het vlees zaait”.

Hier is een klassiek voorbeeld van het uit de kontekst nemen van een vers. Paulus spreekt hier niet over een zondig leven in het vlees. Hij behandelde dat reeds in Gal.5:17-21. In Gal.6:6 is Paulus met een nieuwe context begonnen die handelt over de financiële ondersteuning van de dienstknechten van God. Gal.6:6:

“En die onderwezen wordt in het Woord, dele mede van alle goederen (Paulus’s woorden voor financiële ondersteuning (zie Fil.4:15 en 16) aan hem, die hem onderwijst”.

Met andere woorden: “Betaal de prediker”. Dan, in vers 7 en 8, illustreert Paulus wat iemand oogst als hij zijn financieën in het vlees zaait en niet in de Geest.

Geld zaaien uit het vlees oogst verderf: een roestige auto, een bouwvallig huis, versleten en verouderde kleding. Maar degene die zijn geld zaait voor het werk van de Heer maait een oogst van eeuwig leven (niet voor zichzelf) als anderen behouden zijn. Terwijl het waar is dat het zaaien van een zondige levensstijl slechte resultaten geeft is dat niet wat Paulus bedoeld in deze kontekst. Bovendien, altijd wanneer Paulus de beeldspraak “zaaien en oogsten” gebruikt, is het in de kontekst van hoe wij onze financieën besteden. (Zie 1Kor.9:11; 2Kor.9:6 en 7).

De apostel der Genade is duidelijk: Een gelovige die er een zondige levensstijl op na houdt zal groot verlies lijden voor de Rechterstoel van Christus: “maar zelf zal hij behouden worden” (1Kor.3:15).

**Een typische “Lordship” bewering nummer 4.
Behoudenis zal openbaar worden door goede werken.
(of vruchten)**

Deze bewering is meestal gebaseerd op Matth.7:16-20:

“Aan hun vruchten zult gij hen kennen.....Zo zult gij ze dan aan hun vruchten kennen”.

We zijn het er mee eens dat onder het Joods/Verbond systeem God inderdaad werken, of vruchten, eiste als getuigenis van het geloof. Maar natuurlijk verlangt de Lordship Salvationist deze leer te ondersteunen vanuit de brieven van Paulus.

Een passage die daarvoor wordt gebruikt is 1Tim.5:25:

“Evenzo ook de goede werken zijn tevoren openbaar, en die, waar het anders mee gelegen is, kunnen niet verborgen worden”.

Dit vers leert in werkelijkheid dat de goede werken van sommige mensen niet van tevoren openbaar zullen worden (voordat ze **geoordeeld** worden). Het voorgaande vers geeft de andere kant van de medaille als het over ongelovigen spreekt, vers 24:

“Van sommige mensen zijn de zonden tevoren openbaar, en gaan vóór tot hun **veroordeling**; en in sommigen ook volgen zij na”.

Het hele punt dat Paulus hier maakt is dat iemand in dit leven niet altijd een ongelovige van een gelovige kan onderscheiden omdat zonden en goede werken niet altijd openbaar zijn vóór het oordeel.

Een andere klassieke Paulinische passage die als bewijs wordt gebruikt dat behoudenis altijd openbaar wordt door vruchten is Gal.5:22-23:

“Maar de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid. Tegen zodanigen is de wet niet”.

Maar leert Paulus hier dat alle christenen automatisch de “vrucht van de Geest” tonen? Nee, want twee verzen verder schrijft Paulus, Gal.5:25:

“Indien wij door de Geest leven, zo laat ons ook door de Geest wandelen”.

Als alle christenen altijd de vrucht van de Geest tonen waarom is dan het gebod in vers 25 nodig? Paulus maakt hier duidelijk onderscheid tussen degenen die “leven in de Geest” (allen die behouden zijn) en degenen die “wandelen in de Geest” (degenen die behouden zijn en zich in hun leven overgeven aan de Heilige Geest). De vrucht van de Geest wordt openbaar bij diegenen die behouden zijn EN zich overgeven aan de Geest, en daarom: “wandelen in de Geest”.

Een typische “Lordship” bewering nummer 5 Behoudenis vereist totale overgave aan de heerschappij van Christus.

Deze bewering is gebaseerd op twee Paulinische sleutelteksten die, zoals algemeen erkend, zeer belangrijk zijn voor onze discussie. De eerste is 1Kor.12:3:

“Daarom maak ik u bekend, dat niemand, die door de Geest Gods spreekt, Jezus een vervloeking noemt; en niemand kan zeggen, Jezus de Heere te zijn, dan door de Heilige Geest”.

Dit vers leert terecht dat gelovigen een uniek begrip hebben van wie Jezus is. Het hele punt van dit vers is om te laten zien dat de gelovige een bevoegdheid heeft die niet gedeeld wordt met ongelovigen; dat is het feit dat de gelovige kan zeggen dat Jezus de Heere is. Paulus zegt niet dat alleen gelovigen deze woorden kunnen samenstellen; een papegaai kan dat ook geleerd worden. Maar alleen de echte gelovige die begrijpt wie Jezus Christus is, kan vanuit zijn hart zeggen: “Jezus is Heere”. Omdat we dit altijd kunnen ‘zeggen’ wil dat nog niet zeggen dat we dat altijd doen (ofschoon we dat wel zouden moeten doen).

Een soortgelijke passage zegt, Rom.10:9:

“Namelijk, indien gij met uw mond zult belijden de Heere Jezus, en met uw hart geloven, dat God Hem uit de doden opgewekt heeft, zo zult gij zalig worden”.

De “Lordship” aanhangers lezen meer in dit vers dan dat er werkelijk in staat. De bredere context van Romeinen hoofdstuk 9, tien en elf handelt met Israël in zijn verwerping aan Christus, Romeinen 10:1-4:

“Broeders, de toegenegenheid van mijn hart, en het gebed, dat ik tot God voor Israël doe, is tot hun zaligheid. Want ik geef hun getuigenis, dat zij een ijver tot God hebben, maar niet met verstand. Want alzo zij de rechtvaardigheid Gods niet kennen, en hun eigen gerechtigheid zoeken op te richten, zo zijn zij aan de rechtvaardigheid Gods niet onderworpen. Want het einde der wet is Christus, tot rechtvaardigheid een ieder, die gelooft”.

De strijdvraag voor Israël, aangaande Christus, vinden we in Matth.16:13:

“Wie zeggen de mensen, dat Ik, de Zoon des mensen, ben?”.

Hij was niet “Johannes de Doper, Elia, Jeremia of één van de profeten”. Hij was:

“...de Christus, de Zoon van de levende God”. (Matth.16:16).

Daarom, wanneer Paulus het Heer zijn van Christus naar voren brengt in de context van Israëls verwerping van Christus, zoals hij dat in Rom.10 doet, is de heenwijzing duidelijk naar de persoon van Christus als Heer, niet de daden van hen die geloven. Wij zijn behouden door het geloof in het volbrachte werk van Christus: de ware Christus, die Heer van alles is!

Degenen die Paulus een prediker van Lordship Salvation willen maken, zoals dat wordt geleerd door moderne Bijbel leraren, zijn schuldig aan het verdraaien van de brieven van Paulus tot hun eigen ondergang. (2Petrus 3:16).

Een typische “Lordship” bewering nummer 6: “ Behoudenis vereist bekering van zonde”.

We bevestigen opnieuw het feit dat bekering een hoofdbestanddeel is in de prediking van Johannes de Doper, Christus en de Twaalf Apostelen. Matth.3:1-2:

“En in die dagen kwam Johannes de Doper, predikende in de woestijn van Judéa, En zeggende: Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen”.

Matth.4:17:

“Van toen aan heeft Jezus begonnen te prediken en te zeggen: Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen”.

Hand.2:38:

“En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een ieder van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden...”.

Israël was Gods uitverkoren volk dat zich had afgewend van het verbond dat Hij met hen gemaakt had. En ofschoon ze zich hadden verwijderd van God waren ze nog steeds een verbondsvolk. Ze geloofden nog steeds in God; hun grootste nood was het terugkeren naar het verbond. Daarom lag de grootste nadruk in het Koninkrijks Evangelie op “bekering”. Israël ging in de verkeerde richting en moest zich omkeren.

Predikt Paulus de noodzaak tot bekering om behouden te worden? Hij noemt zeker ‘bekering’ en wel speciaal gedurende zijn reizen zoals vermeld in Handelingen (zie 17:30; 20:21; 26:20). Terwijl sommigen suggereren dat gedurende deze tijd Paulus het Evangelie van het Koninkrijk predikte, evenals de andere apostelen, en daarom bekering benadrukt, wijzen wij deze mening af in het licht

van zijn duidelijke prediking van rechtvaardiging door het geloof zonder de wet in Hand.13:38 en 39. Waarom predikt Paulus dan bekering als behoudenis alleen door het geloof is (Hand.16:31)? Het antwoord is tweevoudig:

Ten eerste betekent het woord ‘bekering’ letterlijk “een verandering van gedachten”. (Grieks: “metanoia” – “andere gedachten”). Inderdaad, als iemand in Christus geloofd, heeft hij andere gedachten over de Verlosser. Voor de behoudenis kan een persoon zich verzetten tegen het christendom, of neutraal zijn, of onwetend aangaande het verlossingswerk van Christus. Maar wanneer hij in Christus geloofd vindt er een grote verandering van denken plaats. Dus in deze zin is het waar dat iemand zich ‘bekeert’ wanneer ze Christus geloven; ze hebben nu “andere gedachten” over Hem.

Een tweede waarneming is dat het geheel passend is om bekering te prediken in deze Bedeling der Genade als een rechtmatig antwoord aan God. Zoals Paulus getuigt voor Koning Agrippa, waar hij verklaart dat hij, zie Hand.26:20:

“Maar heb eerst aan hen die te Damaskus waren, en te Jerazalem, en in het gehele land Judéa, en de heidenen verkondigd, dat zij zich zouden beteren, en tot God bekeren, werken doende der bekering waardig”.

En inderdaad, wij bevestigen dat alle mensen “zich moeten bekeren (een verandering van gedachten hebben) en zich tot God wenden”. En dat gedaan hebbende “werken doende der bekering waardig”. Dit is geheel in overeenstemming met een later door Paulus gegeven vermaning, zie Titus 3:8: “opdat degenen, die aan God geloven, zorg dragen, om goede werken voor te staan”.

Echter, niet één van Paulus’s verwijzingen naar bekering, veranderen het duidelijke feit dat in deze Bedeling der Genade, behoudenis is: “uit genade en door geloof”, en “niet uit de werken, opdat niemand roeme” (Ef.2:8 en 9).

DEEL-3

Het beantwoorden van Lordship Salvation.

Hoofdstuk-6

“De beschuldigingen van Lordship Salvation”

Degenen die de genade van God willen prediken, zoals Paulus dat deed, kan verwachten dat hij, zoals al zovaak is gebeurd, verkeerd wordt voorgesteld. “Lordship” aanhangers brengen op zijn minst vier grote beschuldigingen in tegen degenen die prediken dat alleen geloof in het volbrachte werk van Christus voldoende is om behouden te worden.

“Aanmoedigen tot zondigen”

De eerste beschuldiging tegen ware “Genade prediking” is: “U moedigt aan tot zonde”. Of, om het in de vorm van een vraag te stellen: “Als u predikt dat goede werken niet nodig zijn voor de behoudenis, wat weerhoudt mensen dan om in zonde te leven? Laat ons voor een moment over deze vraag nadenken. Wat zegt het eigenlijk? Deze vraag suggereert duidelijk dat de enige weg om christenen af te houden van een zondig leven, is de mogelijkheid open te houden dat ze er “misschien net niet komen” als ze hun zaken niet op orde brengen. Dit is, natuurlijk, eenvoudig de zaak omkeren naar de leer van “behoudenis door werken”. De ware methode om een heilig leven te leiden in de Bedeling der Genade zal later worden behandeld, maar het is voldoende om te zeggen, dat het niet door ‘dreiging’ is dat men niet in de hemel komt!

Deze beschuldiging dat “Genade prediking” aanmoedigt tot zonde, illustreert de aantrekkingskracht die de leer van Lordship Salvation inhoudt voor veel mensen. Dat is omdat velen vermoeid zijn om de talloze kerkgangers te zien, die belijden behouden te zijn, en die verschrikkelijk wereldgelijkvormig leven. Terwijl dit ons allen bezorgd zou moeten maken, laat ons dan niet, voor een oplossing, naar een andere bedeling vluchten wanneer God vandaag voor ons een perfecte oplossing heeft gegeven in de openbaring aan Paulus.

Ziet u, de beschuldiging dat “Genade prediking” het zondigen aanmoedigt is niet nieuw. Paulus werd daar ook van beschuldigd! Nadat hij had uitgelegd dat: “en waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest” (Rom.5:20), anticipeert Paulus daarop en antwoordt snel met deze vraag: “Wat zullen wij dan zeggen? Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade temeerder worde? Dat zij verre. Wij, die aan de zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in haar leven?” (Rom.6:1 en 2). Dit dient om ons er van te verzekeren dat wij, die de zuivere Genade van God prediken, dezelfde reacties krijgen als Paulus: het brengt ons in goed gezelschap!

“Goedkope Genade”

Een tweede beschuldiging tegen “Genade prediking” is: “U predikt goedkope Genade”. Wat is, als ik vragen mag “goedkope Genade?”. We vinden het niet erg om om ons geloof bespot te worden, maar om Genade goedkoop te noemen is een directe belediging aan het adres van God, en in het bijzonder aan het volbrachte werk van Jezus Christus op Golgotha! Genade is niet “goedkoop”, het is “gratis”. Er is een groot verschil tussen deze twee! Als iemand u als een gift een Rolls Royce aan zou bieden, zou dat het “goedkoop” maken? Nee, het als een gift krijgen van een Rolls Royce doet niets af aan het feit dat het een dure, handgemaakte kwaliteits auto is. De genade die ons gratis wordt aangeboden was in werkelijkheid zeer duur voor God. Hoeveel koste Genade? 2Kor.8:9: “Want gij weet de genade van onze Heere Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door zijn armoede zoudt rijk worden”.

Het aanbieden van Genade zonder dat het iets kost was het duurste wat God ooit heeft gedaan: Het heeft Hem het leven gekost van Zijn Eniggeboren Zoon”. Laat ons dat nooit “goedkope Genade” noemen.

Gemakkelijk geloven

Een derde beschuldiging tegen Genade prediking is dat wij “gemakkelijk geloven” prediken. We zijn er niet zeker van wat dat betekent, maar we vragen u: Is het gemakkelijk om te geloven dat een Man, die tweeduizend jaar geleden leefde, Die we nooit hebben gezien, stierf en opstond uit de doden, en dat dit verondersteld wordt om ons te behouden? We leggen aan onze lezers voor dat dit niet zo gemakkelijk is om te geloven, en in feite, zonder een goddelijke openbaring in de vorm van de Heilige Geschriften zou niemand het geloven! Want, Rom.10:17: “Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods”.

Aan de andere kant willen we vreugdevol bevestigen dat het gemakkelijk is om behouden te worden! Dat wil zeggen, gemakkelijk voor ons. Alles wat we moeten doen is: ‘geloven’, het moeilijke deel heeft God gedaan.

Antinomianism (betekent: “wetteloosheid”).

Een vierde beschuldiging tegen Genade prediking is: “U bent wetteloos”. Toen we deze voor het eerst hoorden reageerde deze schrijver met een hartelijk: “nee, dat zijn we niet!”. De meesten van ons hebben een verkeerd idee van wat “antinomianisme” werkelijk betekent. Menigéén denkt dat Antinomianisme betekent dat je wetteloos bent omdat de basisbetekenis van het woord letterlijk betekent: “geen wet”. Maar bij verder onderzoek definieerde het Webster Woordenboek een antinomiaan als: “een gelovige in de leer dat alleen geloof, geen gehoorzaamheid aan de morele Wet, noodzakelijk is voor behoudenis. Als dit het is wat een ‘antinomiaan’ is, dan willen we dat etiket met vreugde dragen, omdat we met klem bevestigen dat de vereiste voor behoudenis inderdaad “alleen geloof” is, en geen gehoorzaamheid aan de morele Wet.

En dit is natuurlijk exact datgene wat Paulus leerde in Gal.2:16:

“Doch wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der wet, maar door het geloof **van** Jezus Christus, zo hebben wij ook **in** Jezus Christus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof **van** Christus, en niet uit de werken der wet; daarom dat uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden”.

En verder schrijft Paulus nog, 1Kor.10:23:

“Alle dingen zijn mij geoorloofd, maar alle dingen zijn niet nuttig; alle dingen zijn mij geoorloofd, maar alle dingen stichten niet”.

Dat is leven uit Genade! Veel christenen schijnen het moeilijk te hebben om met Genade om te gaan, en dat omdat het leven uit genade veel verantwoordelijkheid vraagt voor de vele beslissingen die, in dit leven, regelrecht op hen afkomen. Velen zouden liever onder de Wet leven omdat dan iedere beslissing voor hen genomen wordt. De Heer wil ons, onder de Genade, de juiste dingen laten doen, maar Hij wil dat we dat geheel uit vrije keus doen, niet omdat we worden gedwongen door een drukkende Wet.

HOOFDSTUK - 7

De grote problemen van Lordship Salvation.

De woorden van Salomo van zo'n drieduizend jaar geleden klinken nog steeds in onze oren: "er is niets nieuws onder de zon". (Prediker 1:9).

Dat is ook waar voor de leer van Lordship Salvation. Evenals de Judaïsten in de dagen van Paulus de Joodse eisen en werken er boven oplegden, of bijvoegden, om behouden te worden. (Hand.15:1), zo proberen de mensen ook vandaag om werken te verbinden als een vereiste voor de oprechte gelovige als zijnde een getuigenis van zijn geloof. De huidige openbaring van Lordship Salvation is, in zekere zin, nog in ontwikkeling. En als een theologische ontwikkeling gaande is dan worden bepaalde karaktertrekken duidelijk. In dit hoofdstuk zullen we enige van de grootste "leer problemen" onderzoeken die gerezen zijn als resultaat van "Lordships" leraren die trachten consequent te zijn met hun eigen theologie.

Het zich terugtrekken van Dispensationalisme

Het eerste probleem van de leer van Lordship Salvation is dat ze 'het zich terugtrekken van het dispensationalisme' vertegenwoordigt. In de regel zijn degenen die zich uitspreken tegen de moderne "Lordship" leringen dispensationalisten. Aan de andere kant zijn de meest uitgesproken voorstanders van Lordship Salvation of zwak in hun dispensationele positie of het zijn door en door Verbonds Theologen. Eén van de meest populaire voorstanders van Lordship Salvation begon zijn dienst als een redelijk sterke (alhoewel Hand.2) dispensationalist. Echter, als de tijd verstreek, begon hij de vier Evangelieën meer en meer te benadrukken boven de brieven van de apostel Paulus. De eerste stap in deze richting was een serie boodschappen met als titel: "Het dagelijkse leven in het Koninkrijk", gebaseerd op de Bergrede. Traditioneel was het de Modernist die de Bergrede trachten toe te passen op het heden, en de Fundamentalisten, die deze waarheden erkenden als behorende tot een deel van het Joodse programma.

(Matth.5:5: "Zalig zijn de zachtmoedigen; want zij zullen het aardrijk beërven").

Vervolgens schreef deze spreker en schrijver: "Het Evangelie volgens Jezus". Dit gaf een gebrek aan herkenning aan tussen het Evangelie van het Koninkrijk en het Evangelie der Genade Gods.

Dit alles geeft de zwakheid en inconsequentie aan van Hand.2 dispensationalisme. Als Paulus louter een verlengstuk van de Twaalf Apostelen is, of dat hij op zijn minst hetzelfde Evangelie verkondigde, dan moeten we teruggaan naar "Het Evangelie volgens Jezus", zoals Hij het predikte toen Hij op aarde was.

De oplossing is om te erkennen dat Christus een nieuwe openbaring gaf aan de Apostel der Heidenen, niet langer als de nederige Man van Galilea, maar als de verheerlijkte Heer van de Hemel. Het ontkennen van het onderscheid tussen de Twaalven en Paulus heeft niet alleen geleid tot de leer van Lordship Salvation, het heeft tevens de weg geopend naar de charismatische infiltratie in de traditionele fundamentalistische kerken. En toch, als de kerk, als het Lichaam van Christus, begon in Handelingen 2 onder Petrus en de Twaalven, is het dan niet redelijk om de in Markus 16:15-18 genoemde tekenen te zien die beloofd waren onder hun opdracht? Bedenk dat het Paulus was die zei "talen, zij zullen ophouden" (1Kor.13:8). En het was door Paulus dat Christus de geweldige waarheid openbaarde van rechtvaardiging door geloof zonder werken van de wet. (Hand.13:39, etc).

Het weigeren om de unieke bediening en boodschap, die God aan Paulus gegeven heeft, te erkennen, moet noodzakelijkerwijs resulteren in op zijn minst in één van deze twee dingen: of Paulus zijn "geen werken" Evangelie moet verdraaid worden om overeen te stemmen met het Evangelie van het

koninkrijk (waar werken vereist worden om het geloof te laten zien), of, het Evangelie van het Koninkrijk, gepredikt door Christus, de Twaalven en Jacobus moet verdraaid worden om de vereiste ‘werken’ te verwijderen die het zo duidelijk bevat (Matth.19:17; Hand.2:38; Jac.2:24, etc. – zie aanhangsel 4). Wij bevelen geen van beiden aan. In plaats daarvan moet het woord der Waarheid recht gesneden worden (2Tim.2:15), er behoeft dan niets aan de Schriften verdraaid te worden.

Genade en werken

Een tweede probleem van Lordship Salvation is dat het een compromis moet zoeken tussen het duidelijke Paulinisch onderscheid tussen Genade en werken. Rom.11:6:

“En indien het door genade is, zo is het niet meer uit de werken; anders is de genade geen genade meer; en indien het is uit de werken, zo is het geen genade meer; anders is het werk geen werk meer”.

Maar hebben ‘werken’ dan geen plaats in het leven van christenen? Natuurlijk hebben ze dat wel! Paulus maakt dat in vele passages duidelijk (zie hoofdstuk 8). Maar het verschil tussen Paulus en de leer van Lordship Salvation is dit: “Lordship” leer zegt: “geloof MOET gepaard gaan met werken”. Maar Paulus zegt: “Geloof ZOU gevolgd moeten worden door goede werken”. Hoor deze majestueuze woorden in Ef.2:8 en 9:

“Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; Niet uit de werken, opdat niemand roeme”.

Maar Paulus stopt daar niet, hij gaat verder om de plaats van werken aan te geven, Ef.2:10:

“Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen”.

We voelen eenvoudig aan dat de leer van Lordship Salvation “het paard achter de wagen heeft gespannen”, of, zoals een broeder het zo welsprekend zei, ze “hebben het paard in de wagen gezet”.

Waarschuwingen aan christenen.

Een derde, groot, probleem van Lordship Salvation dat het de vermaningen aan christenen om zichzelf aan de Heer te geven, ontkent. In het boek Romeinen schrijft Paulus aan de “heiligen” (Rom.1:7) die leden zijn van het Lichaam van Christus (Rom.12:5) en hij vermaant ze in Rom.12:1 met:

“Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst”.

Als “behoudenis” vereist dat een persoon zich totaal moet onderwerpen aan de heerschappij van Christus, zoals de voorstanders van Lordship Salvation beweren, dan zijn de woorden van Paulus om hun lichamen aan de Heer te geven inhoudsloos. Waarom zou hij hun vermanen om iets te doen dat ze alreeds gedaan hebben teneinde in de eerste plaats behouden te worden?

Wat is vleeselijkheid?

Een vierde probleem van Lordship Salvation is dat het in gebreke blijft om de betekenis van “vleeselijkheid” uit te leggen. Schrijvende aan de Korinthiërs, vermeldt Paulus, in 1Kor.3:3: “Want gij zijt nog vleeselijk”.

Net als bij 'Romeinen' verwijst Paulus naar de Korinthiërs als heiligen (1Kor.1:2). Als de leer van Lordship Salvation waar is dan konden er niet zoiets als 'vleselijke christenen' bestaan, want vleselijkheid zou bewijzen dat de persoon in kwestie helemaal geen christen is. Maar Paulus maakt duidelijk dat het mogelijk is om behouden te zijn, ook als men niet voor de Heer leeft. In feite illustreert hij dat overduidelijk in het eerste boek aan de Korinthiërs.

Een illustratie die Paulus van een behouden gelovige geeft, en die geen goede werken kan laten zien, wordt gevonden in 1Kor.3:11-15. In vers 11 schrijft Paulus:

“Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus”.

Hier is onze behoudenis: gebouwd zijnde op het fundament Jezus Christus. Maar éénmaal op dat fundament zijnde is de volgende stap dat er gebouwd moet worden. 1Kor.3:12:

“En indien iemand op dit fundament bouwt: goud, zilver, kostbare stenen, hout, hooi, stoppels”.

Hier zijn de “werken” door christenen gedaan. Sommige werken zijn goed: goud, zilver en kostbare stenen. Sommige werken zijn slecht: hout, hooi en stoppelen. Vers 13 en 14:

“Eens ieders werk zal openbaar worden; want de dag zal het verklaren, daar het door vuur geopenbaard wordt; en hoedanig eens ieders werk is, zal het vuur beproeven. Zo iemands werk blijft, dat hij daarop gebouwd heeft, die zal loon ontvangen”.

Maar wat gebeurt er als iemand zijn werk het vuur van de rechterstoel van Christus niet doorstaat? Wat als een christen absoluut geen goede werken op zijn naam heeft staan, geen vruchten die aangeven dat hij gelovig was? De leer van Lordship Salvation zou de konklusie moeten trekken dat de man niet behouden was. Maar wat zegt Paulus, geïnspireerd door de Heilige Geest? Luister naar zijn woorden, 1Kor.3:15:

“Zo iemands werk zal verbrand worden, die zal schade lijden,; maar zelf zal hij behouden worden, doch alzo als door vuur”.

Hier is het uiterste einde van een vleselijk christen! Hij arriveert in de Hemel, maar ontvangt geen loon. De leer van Lordship Salvation heeft hiervoor geen verklaring.

Een andere illustratie van iemand die behouden is, maar niet in onderwerping aan de heerschappij van Christus is, wordt twee hoofdstukken verder gevonden 1Kor.5:1:

“Men hoort zowaar, dat er hoererij onder u is, en zodanige hoererij, die ook onder de heidenen niet genaamd wordt, alzo dat er één de vrouw van zijn vader heeft”.

Deze man leefde in een openlijke in een zondige en incestueuze relatie. Volgens de leer van Lordship Salvation kon deze man onmogelijk behouden zijn. Toch erkende Paulus hem als een “broeder” (zie vers 11), en gaf instructies aan de kerk, 1Kor.5:5:

“Deze over te geven aan de satan, tot verderf van het vlees, opdat de geest behouden moge worden in de dag van de Heere Jezus”.

Zekerheid van behoudenis

Een vijfde groot probleem van Lordship Salvation is dat ze nimmer een christen werkelijk kunnen voorzien van de zekerheid van “behoudenis”. Een vraag die “Lordship” aanhangers niet naar tevredenheid kunnen beantwoorden is: “Hoe kan ik er zeker van zijn dat ik behouden ben?”. Ze kunnen daar mogelijk op antwoorden: “Je weet dat je behouden bent als je ‘leven’ getuigt van

behoudenis”. Dan is de volgende logische vraag: “Hoe goed moet ik zijn, en hoe lang moet ik goed zijn voordat ik weet dat ik behouden ben? “. Hier hebben ze geen antwoord op. Tragisch genoeg leidt dit beeld niet tot een krachtig vertrouwen in de behoudenis die gefundeerd is in wat Christus heeft gedaan, maar eerder om christenen te doen inéénkrimpen omdat ze er nooit echt zeker van zijn of ze wel of niet behouden zijn. Wat denkt u, welk soort christenen zou satan het liefst zien? En welk soort christen zou eerder geneigd zijn om ook aan andere christenen te verkondigen dat ze zeker kunnen weten dat ze behouden zijn?

Op welke basis zou een christen de zekerheid van behoudenis moeten hebben? Op basis van de duidelijke leer van het Woord van God! En wat zegt Gods Woord vandaag aan ons? Ef.1:12-14: “Opdat wij zouden zijn tot prijs van Zijn heerlijkheid, wij, die eerst in Christus gehoopt hebben. In Wie ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Wie gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte; Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregen verlossing, tot prijs van Zijn heerlijkheid”.

U kunt zeker zijn van uw behoudenis als u Christus hebt vertrouwd door ‘het Evangelie uwer zaligheid’ te geloven. Einde discussie!

Ironisch genoeg zullen veel van de aanhangers van Lordship Salvation zeggen dat ze geloven dat de behoudenis zeker is, en dat degenen die behouden zijn goede werken zullen doen omdat God er voor zal zorgen dat ze die doen. Dit weerspiegelt de Calvinistische richting, die typisch is voor veel “Lordship” anhängers. Wanneer er op aan wordt gedrongen of ze geloven in de eeuwige zekerheid, zal een ware Calvinist reageren met: “Ik geloof in de volharding van de gelovigen”. Dit betekent dat ze geloven dat God het eerste geloof geeft om behouden te worden, en dat God voortgaat met het geven van geloof om die persoon uiteindelijk te behouden. Dit is niet de leer van eeuwige zekerheid zoals Paulus die leert in Ef.1:12-14. (zie aanhangsel 2 voor verdere discussie over de verbinding tussen de Calvinisten en de leer van Lordship Salvation).

HOOFDSTUK-8

Enige laatste vragen.

Misschien is het het meest moeilijkheden veroorzakende aspekt van Lordship Salvation dat het een verschillende benadering aangeeft om behouden te worden dan dat het Evangelie der Genade Gods dat doet.

Kan een “Lordship” Evangelie iemand behouden?

De vraag komt dan naar voren: “Kan een persoon werkelijk behouden worden onder een Lordship Evangelie? Het is onze waarneming geweest dat veel gelovigen met deze leer in aanraking zijn gekomen nadat ze Christus hebben vertrouwd. Dezen zijn natuurlijk behouden als ze het Evangelie voor vandaag, van 1Kor.15:1-4 geloven. Maar hoe gaat het met degenen die alleen bereikt zijn met het Evangelie van Lordship Salvation?

Ten eerste, ondanks ons, het Woord van God is zeer krachtig. Jesaja 55:11:

“Alzo zal Mijn woord, dat uit Mijn mond uitgaat, ook zijn, het zal niet ledig tot Mij weerkeren; maar het zal doen, wat Mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen, waartoe Ik het zend”.

Wij ontkennen niet dat Veel “Lordship” leraren de dood van Christus prediken als betaling voor de zonde, en het feit dat Hij uit het graf verrees. In feite verheugen we ons als zij dat doen! Zoals Paulus schreef in Fil.1:18:

“Wat dan? Nochtans wordt Christus op allerlei wijze, hetzij onder een bedekking, hetzij in waarheid, verkondigd; en daarin verblijd ik mij, ja, ik zal mij ook verblijden”.

Betekent dit dat Paulus het met alles eens is wat deze predikers doen en onderwijzen? Helemaal niet! Maar hij verblijde zich als ze Christus predikten, dat zouden wij ook moeten doen.

Wanneer het Woord van God wordt gepredikt dan heeft de Heilige Geest gereedschap om mee te werken, want Rom.10:17:

“Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord van God”.

Hij kan de ‘hoorder’ overtuigen van de waarheid van het volbrachte werk van Christus op Golgotha en hun noodzaak om dat te geloven. Maar vergeet niet dat satan de grote verleider is die tracht te verblinden, 2Kor.4:4:

“In wie de god dezer eeuw de zinnen verblind heeft, namelijk der ongelovigen, opdat hen niet bestrale de verlichting van het Evangelie der heerlijkheid van Christus, Die het Beeld Gods is”.

De waarheid is dat de prediking, door de eeuwen heen, een mengsel is geweest van Genade en Koninkrijk Evangelie (Wet), toch blijkt het dat ten minste enige mensen zijn behouden onder deze prediking. Maar laat dit duidelijk zijn: een ieder die behouden is in deze bedeling, die is behouden door het Evangelie der Genade Gods te geloven, niet door op de doop te vertrouwen, bekering, goede werken, of welk ander onderdeel van het Koninkrijks Evangelie. Ongelukkigerwijze verduistert Lordship Salvation het heldere licht van de Genade van God zodanig, dat veel mensen het nooit zien.

Een andere grote zorg met betrekking tot de leer van Lordship Salvation is dat velen Gods Genade weerstaan omdat ze aanvoelen dat de vereisten voor behoudenis eenvoudig te groot zijn. Ze kunnen de houding aannemen van: “Bedoel je dat ik mijn gehele levensstijl moet veranderen om behouden te worden? Vergeet het maar!”. Maar door de Genade van God zijn we getuige geweest van de vreugde

van een zondaar die Christus vertrouwde en toen overtuigd raakte van zijn zondige levensstijl zoals de Heilige Geest hem dat duidelijk maakte. Eén van de zegeningen van de zuivere Genade van God is dat Hij ons ontmoet op de plaats waar we op dat moment zijn, en ons niet accepteert naar onze verdiensten, maar naar de verdiensten van Jezus Christus. Dat is het waarom Paulus de wonderlijke woorden kon schrijven in Ef.1:6:

“Tot prijs der heerlijkheid van Zijn genade, door welke Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde”.

Om deze vraag te beantwoorden: “Kan een persoon werkelijk behouden worden door het “Lordship Evangelie”, antwoorden we met “ja” en “nee”. “Ja” als ze dat deel horen van Christus’s perfecte offer op Gogotha en geloven in Zijn volbrachte werk. Maar, tragisch genoeg, “nee” als ze ook maar één jota ingelijfd hebben van de overdadige bagage die de meeste “Lordship” predikers verbinden aan het Evangelie, als vereiste voor ‘geloof’.

Is Christus dan geen Heere?

Een tweede vraag die iedere christen zich in alle oprechtheid af zou moeten vragen, is: “Moet Christus dan geen Heere zijn over elk gebied van ons leven?”. En het antwoord is: “Natuurlijk zou Hij dat moeten zijn!”. Maar deze onderwerping zou een gewillige reactie moeten zijn op de behoudenis, en niet als een vereiste voor behoudenis. We zijn er van overtuigd dat het dit gebrek aan onderwerping aan de heerschappij van Christus is, in het leven van veel gelovigen, dat heeft geleid tot een reactie bekend staande als “Lordship Salvation”. Maar de oplossing voor dit probleem is niet het teruggaan onder de Wet of naar het Evangelie van het Koninkrijk. Eerder ligt de oplossing in het begrijpen hoe God de “Genade van God” ontworpen heeft, en dat dat voldoende is om het christelijk leven te leven.

Hoe zouden we dan moeten leven?

Dit leidt ons naar een derde, hiermee verband houdende vraag. “Hoe kan de gelovige onder de Genade een consequent christelijk leven leiden onder de heerschappij van Jezus Christus?”. De brieven van Paulus staan vol met antwoorden betreffende deze vraag, maar de meest complete discussie in dit belangrijk gebied van het geloof wordt in Rom.6 gevonden. Romeinen 6 is een verhandeling over “heiliging”, of, gewoonweg: hoe leef ik een heilig leven. In dit hoofdstuk vraagt en beantwoordt Paulus twee vragen aangaande zonde. De twee vragen worden gevonden in de verzen 1 en 15. De eerste vraag behandelt onze **positie** in Christus, en de tweede vraag behandelt onze **praktijk** (ook wel: “conditie”) als christenen. Vers 1 vraagt: “Zullen wij in de zonde blijven...”, dat wil zeggen, zullen we doorgaan om onder de heerschappij van de zonde te leven nu we een nieuwe positie hebben en “in Christus” zijn? Het antwoord is natuurlijk: “Nee! Nimmer”. Vers 15 vraagt: “zullen wij zondigen..... dat wil zeggen, zullen we persoonlijke zonde toelaten, omdat we onder de Genade zijn? Op nieuw is het antwoord “Nee!” omdat we nu, als gelovigen, de keuze hebben wie we willen dienen. Het gehele hoofdstuk, Romeinen 6, kan als volgt in hoofdlijnen worden aangegeven:

1A: De Positionele kant van de heiliging , vers 1 – 14.

1B: Identificatie, vers 1 – 10.

2B: Beschuldiging, vers 11 – 13.

Konklusie: vers 14.

2A: De praktische kant van heiliging, vers 15 – 19.

1B: Het principe, vers 15 en 16.

2B: De praktijk, vers 17 – 19.

Konklusie: vers 20 – 23.

Laat ons in het kort Paulus' s argumenten, voor een heilig leven, beschouwen. Het begint met het erkennen van onze verbinding met Christus. Het is inderdaad tragisch dat de meeste denominaties Romeinen 6 hebben "verwaterd", en door dat te doen hebben ze één van de meest gezegende waarheden van het christelijk leven verduisterd: dat is onze identificatie met Christus. Het "in Christus Jezus gedoopt zijn" (Rom.6:3) verwijst naar onze verbinding met Christus en niet naar een waterceremonie. De grond betekenis van het woord "dopen" (Grieks baptizo) is "te identificeren met". Dit kan geïllustreerd worden vanuit 1Kor.10:1 en 2 waar Paulus verklaart dat de Israëlieten "gedoopt waren in Mozes". Dit betekent dat ze geïdentificeert waren met Mozes in al zijn ondervindingen in de woestijn. Evenzo, als wij ons vertrouwen op Christus hebben gesteld, worden wij geïdentificeert met Hem in Zijn ondervindingen, namelijk: Zijn dood, begrafenis en opstanding.

Wat heeft het geïdentificeert zijn met Zijn dood, begrafenis en opstanding temaken met heiligheid? Paulus legt dat uit in Rom.6:3:

"Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Jezus Christus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn?".

Wij stierven met Christus en daarom stierven we voor de heerschappij van de zonde. We behoren niet langer toe aan de slavenmeester: "ZONDE". Vervolgens Rom.6:4a:

"Wij zijn dan met Hem begraven door de doop (identificatie) in de dood....".

Dat betekent dat onze zonden met Hem in het graf gingen en uit het zicht van God zijn gedaan.

Tenslotte Rom.6:4b:

"opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwheid des levens wandelen zouden".

Laat ons dat toelichten: veronderstel jezelf een slaaf, arbeidende onder een gruwelijke slavenmeester die je continu geselt en slaat. Uiteindelijk zul je sterven. Op een wonderbaarlijke wijze kom je weer tot leven en ontdek je dat je nog steeds een slaaf bent. Maar het is nu anders dan voorheen. Je nieuwe slavenmeester is vriendelijk en mild. Hij verwacht nog steeds je dienst, maar beloont je rijkelijk en behandelt je goed. Het is ongelooflijk maar je komt er achter dat je nieuwe Slavenmeester aan de andere kant van de straat woont waarin ook je vorige slavenmeester woont. Je nieuwe meester verteld je dat ondanks het feit dat je hem toebehoort je nu vrij bent. Je hebt nu een keuze: doorgaan met het dienen van de nieuwe Meester of teruggaan en weer voor de oude slavenmeester gaan werken.

En natuurlijk is dit in het geheel geen keuze voor een met de Heilige Geest vervulde gelovige. Wie wil er nu teruggaan naar de gruwelijke slavenmeester?

Vervolgens licht de apostel toe hoe de gelovige zou moeten reageren op het 'wenken' van de oude meester, de zonde, als hij over het hek heen hem roept om hem te dienen. Rom.6:11:

"Alzo ook gij, houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt....".

Bedenk dat u stierf voor de heerschappij van de zonde en u de zonde niet langer hoeft te dienen; daarom, als er verleidingen komen beschouw uzelf dan als een lijk, en beantwoord de zonde zoals een lijk dat zou doen. Er wordt een verhaal verteld van twee jonge vrouwen die hun hoop op Christus hadden gesteld. Spoedig daarna werden ze uitgenodigd voor een party bij enigen van hun oude vrienden. Wetende dat er drugs gebruikt werden en er gedronken werd stuurden ze een kaart met daarop vermeld: "We kunnen jullie uitnodiging niet aanvaarden omdat we twee weken geleden gestorven zijn". Zij hadden geleerd:

“houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt....”.

Wij, die de Bedeling der Genade Gods prediken, worden er vaak van beschuldigd dat we zonde aanmoedigen. Het is interessant en leerzaam dat midden in de discussie over heiligheid de geïnspireerde apostel verklaart in Rom.6:14:

“Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade”.

Verre van het aanmoedigen tot zonde is de Genade de basis om zonde te vermijden! In Rom.6:16 zet Paulus het principe uitéén van het overgeven van onze “leden” aan God:

“Weet gij niet, dat aan wie gij uzelf stelt tot dienstknechten ter gehoorzaamheid, gij dienstknechten zijt van hem, die gij gehoorzaamt, óf van de zonde tot de dood, óf van de gehoorzaamheid tot gerechtigheid?”.

Onder “leden” verstaat Paulus de leden van ons lichaam: onze ogen, oren, handen, voeten, etc. Dit is het principe dat de rechtvaardige Job, duizenden jaren geleden, leerde, Job 31:1:

“Ik heb een verbond gemaakt met mijn ogen; hoe zou ik dan acht gegeven hebben op een maagd?”.

Merk op dat Paulus in vers 16 niet dood en leven tegenover elkaar stelt, maar veeleer, dood en gerechtigheid. Dat is omdat hij in de verzen 15-19 de praktische verdeling van het gehoorzamen van de zonde of het gehoorzamen van de gerechtigheid behandelt. Het in de zonde blijven van een gelovige kan leiden tot de lichamelijke dood (1Kor.5:5; 11:29,30); maar het gehoorzaam zijn aan God leidt tot praktische heiliging, of persoonlijke gerechtigheid (vers 17-19).

In het resterende deel van Romeinen zes (vers 20-23) stelt Paulus twee posities tegenover elkaar, het zijn onder de slavernij van de zonde tegenover het zijn onder de slavernij van God. De heerschappij van de zonde resulteert in schaamte en dood, maar de heerschappij van God resulteert in heiligheid en leven. Het hele punt in Romeinen 6 is: “als je een deel van Christus bent, handel er dan ook naar door je aan God over te geven”. Dit alles moet natuurlijk gedaan worden door de kracht van de Heilige Geest in het leven van de gelovige.

Een andere belangrijke passage die handelt over het onderwerp van geestelijk leven wordt gevonden in het boek Galaten. Hier stelt de apostel de Geest en het vlees tegenover elkaar (Gal.5:6-25). De sleutel tot deze passage wordt gevonden aan het einde van dit gedeelte:

“Indien wij door de Geest leven, zo laat ons ook door de Geest wandelen”. (Gal.5:25).

Dit vers leert ons dat het mogelijk is om in de Geest te leven (behoudenis) zonder in de Geest te wandelen (heiliging). Waarom zou Paulus ons anders vermanen om in de Geest te wandelen? (Vers 16)? De leer van Lordship Salvation kan zoiets niet begrijpen omdat ze leren dat behoudenis totale onderwerping aan de heerschappij van Christus vereist. Als alle gelovigen automatisch door de Geest wandelen, of het nu een vereiste is of als een resultaat van behoudenis, dan zou het niet nodig zijn voor Paulus ons te vermanen zo te doen; maar hij doet het wel, en zodoende voorziet hij ons van een belangrijke sleutel voor het christelijk leven.

In Gal.5:17 beschrijft Paulus de “inwendige strijd” die wordt gevoerd in het leven van iedere gelovige. Het is de strijd tussen de Geest en het vlees. Als gelovige in Christus bent u een nieuw “scheepsel” in Christus (2Kor.5:17). Maar dat betekent niet dat de zonde uitgeroeid is in uw leven. De zonde is nog steeds springlevend en woont in wat de Schrift noemt: “het vlees”. Maar als een kind van God heeft u ook de Heilige Geest in u (Rom.8:9; 1Kor.6:19). Paulus vertelt ons in Gal. 5:17a:

“Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees”.

De sleutel hier is om te erkennen dat het niet onze taak is om tegen het vlees te strijden. Als we dat toch doen dan verliezen we. We moeten uit de weg gaan om de Geest het vlees te laten bestrijden, want Hij zal winnen! Dit wordt alleen bereikt als we ons overgeven aan God (Rom.6:13). Als we zo doen dan zal de Geest vruchten produceren in ons leven (Gal.5:22,23).

In Rom.12:1 en 2 vinden we een les in de Genade van God. Hier vraagt Paulus ons letterlijk: “Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst. En wordt deze wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing van uw gemoed, opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagelijke en volmaakte wil van God is”.

We vragen opnieuw, als totale onderwerping aan de heerschappij van Christus vereist is om, in de eerste plaats, behouden te worden, waarom vraagt Paulus de “broeders” dan om hun lichamen aan te bieden aan God? Paulus realiseert zich dat behoudenis onder de genade alleen door het geloof is, en dat ‘werken’ daar geen deel van zijn (Rom.4:4 en 5). Daarom neemt hij zijn toevlucht naar “verzoeken” (dat is de betekenis van “smeken”) om onze lichamen aan God aan te bieden. Dit moet **niet** worden gedaan als een vereiste voor behoudenis, maar als onze redelijke godsdienst (of, letterlijk, “aanbidding”). Christus gaf Zijn leven voor ons, is het dan niet redelijk om onze lichamen aan Hem aan te bieden voor Zijn gebruik? Ja, zo is het!

Het simpele feit is dat christenen er steeds aan herinnerd moeten worden om God te dienen. Daarom schrijft de apostel in Titus 3:8a:

“Dit is een getrouw woord, en deze dingen wil ik, dat gij ernstig bevestigt, opdat degenen, die aan God geloven, zorg dragen, om goede werken voor te staan”.

Waarom? Om gered te worden? Nee! Behoudenis is al behandeld in Titus 3:5:

“Heeft Hij ons zalig gemaakt, **niet** uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing van de Heilige Geest”.

In het vervolg van vers 8 zegt hij:

“deze dingen zijn het, die goed en nuttig zijn voor de mensen”.

Wij, die krachtig in het Evangelie der Genade Gods staan zouden voorbeelden moeten zijn van die Genade, Titus 2: 11 en 12:

“Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen. En onderwijst ons, dat wij, de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig, en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld (eeuw)”.

Laat ons de criticus geen gelegenheid geven om de prediking van de Genade Gods te lasteren.

Aanhangsels

In deze aanhangsels wil ik eerstpersoons waarnemingen bijvoegen en verdere discussie over ter zake zijnde geschilpunten gerelateert aan de “Lordship” strijdpunten. Het is mijn doel om meer licht te werpen op moeilijke kwesties en pogen ieder misverstand die de lezer mocht hebben over mijn persoonlijk inzicht in de verschillende onderwerpen.

Aanhangsel 1 “Werden de mensen niet altijd al behouden door geloof zonder werken?”.

Dispensationalisten (zelfs de Hand.2 variatie) zijn lange tijd beschuldigd dat ze leerden dat Oude Testament gelovigen behouden werden door werken. Terwijl ik niet voor anderen kan spreken heb ik dat zelf nooit geloofd of geleerd. Ik heb dat niet geleerd toen ik een Hand.2 dispensationalist was en ik leer het nu ook niet nu ik een “midden Handelingen” dispensationalist ben. Werken hebben, in welke bedeling dan ook, nog nimmer iemand behouden. Maar, (laat ons het maar opnieuw zeggen) onder het Joodse programma demonstreerden werken iemands geloof. Dat wil zeggen, als God een persoon openbaarde dat hij een dierlijk offer moest brengen om zijn zonden te bedekken, wat zou een gelovig persoon dan doen? Juist! Een dierlijk offer brengen. Zal nu de handeling van het offer offeren hem behouden? Nee! Maar, de persoon die weigerde het vereiste offer te brengen, doordat hij weigerde God te gehoorzamen, gaf, als bewijs daarvan aan, dat hij niet geloofde wat God zei. Als hij God geloofde zou hij het offer hebben gebracht. Daarom kunnen we zeggen dat de mensen van het Oude Testament niet behouden werden door werken, maar ze werden ook niet behouden zonder werken, omdat de werken bewezen dat zij **geloof** hadden (welke het essentiële element voor behoudenis is in iedere bedeling).

Om de vraag te beantwoorden: “Werden de mensen niet altijd al behouden door geloof zonder werken?” antwoorden wij luid en duidelijk “NEE”!. Waarom schreef Paulus anders deze majestueuze woorden, Rom.3:21:

“Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder (apart van) de wet, hebbende getuigenis van de wet en de profeten”.

Als de woorden “Maar nu” geen verandering aangeven, wat geven ze dan wel aan? Paulus geeft duidelijk de tegenstelling aan hoe de mensen voor deze bedeling rechtvaardigheid verkregen en hoe de rechtvaardigheid nu wordt verkregen. Voorafgaande aan deze eeuw sloot de rechtvaardigheid van God gehoorzaamheid aan de wet in. MAAR NU, sluit de rechtvaardigheid van God alleen geloof in, ZONDER DE WET (zie Rom.3:28).

Toch zullen sommigen nu zeggen: “Zegt Paulus niet dat dat deze rechtvaardigheid zonder de wet is getuigd door de wet en de profeten?”. Het antwoord is natuurlijk, ja, dat doet hij. Er zijn twee manieren om deze passage: “getuigenis van de wet en de profeten” op te vatten. De eerste manier om dit op te vatten is in de zin van dat de wet en de profeten worden verpersoonlijkt; dat is dat Paulus de wet en de profeten afschildert als toeschouwers (met eerbied) getuigende van de grote verandering in het handelen van God met de mensheid. De tweede, en meest aanvaarde, manier van het opvatten van deze passage is in de zin van: dat de wet en de profeten zelf voorbeelden hebben van het gerechtvaardigd worden zonder de wet.

Laat ons terwille van het argument zeggen dat deze tweede interpretatie van “hebbende getuigenis van de wet en de profeten” korrekt is. Betekent dat dan dat rechtvaardiging altijd werd verkregen door geloof zonder het houden van de wet? We wijzen opnieuw naar de eerste twee woorden van Rom.3:21: “MAAR NU”. Het is duidelijk dat er een tegenstelling wordt aangegeven, onafhankelijk van het feit hoe de rest van het vers wordt uitgelegd.

Als Paulus nu zegt dat de wet en de profeten voorbeelden geven van dit soort rechtvaardiging door: “geloof zonder wet” dan moeten we de kontekst van deze voorbeelden onderzoeken om er achter te komen wat ze leren. Het kan zijn dat dit hetzelfde is alsdat Paulus doet in Rom.4. Daar geeft hij twee voorbeelden van mannen die toegerekende rechtvaardigheid ontvingen, zonder de wet: Abraham (of, korrekter, Abram) en David. Laat ons deze voorbeelden overdenken.

Ten eerste schrijft Paulus in Rom.4:1-3:

“Wat zullen wij dan zeggen, dat Abraham, onze vader, verkregen heeft naar het vlees? Want indien Abraham uit de werken gerechtvaardigd is, zo heeft hij roem, maar niet bij God. Want wat zegt de Schrift? En Abraham **geloofde** God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid”.

Dit voorbeeld geeft geen probleem wát ook onze bewering is dat rechtvaardiging “geloof zonder de wet” een tegenstelling is tot de voorgaande bedelingen. Dat is omdat Paulus hier verwijst naar Abraham vóór zijn besnijdenis (lang voordat de wet werd gegeven), en dat is alles wat we duidelijk hebben willen maken. Paulus predikte het Evangelie van de “onbesnedenen” dat betekent dat het een Evangelie is die geen werken of rituelen vereist als een demonstratie van geloof, net zoals Abraham (Abram) in Gen.15:5 geen werken behoeft te doen toen God hem beloofde dat zijn zaad, als de sterren, ontelbaar zou zijn. En Abram, Gen.15:6:

“En hij **geloofde** in de Heere; en Hij rekende het hem tot gerechtigheid”.

De oplettende student van de Schriften zal opmerken dat de inhoud van wat Abram geloofde verschillend is van de inhoud van wat wij geloven om rechtvaardig te worden verklaard. Abram geloofde het Evangelie (goede nieuws) dat hij een grote familie zou krijgen. Wij geloven het goede nieuws dat Christus stierf voor onze zonden, begraven is en op de derde dag weer is opgestaan volgens de Schriften.

Incidenteel gebruikt Jacobus Abraham om te bewijzen dat rechtvaardiging is door werken en niet alleen door geloof. Jacobus 2:21:

“Abraham, onze vader, is hij niet uit de werken gerechtvaardigd, toen hij Izak, zijn zoon, geofferd heeft op het altaar?”.

Hoe kan Paulus Abraham gebruiken voor rechtvaardiging door geloof zonder werken, terwijl Jacobus Abraham gebruikt om te bewijzen dat rechtvaardiging door werken is. Eenvoudig! Paulus wijst naar Abraham voordat hij besneden was (Gen.15) en Jacobus wijst naar Abraham nadat hij besneden was (Gen.22). Een grote verandering in het handelen, van God met mensen, gebeurde met de introductie van het “Verbond der Besnijdenis” (Hand.7:8). Vanaf dat punt tot aan de verwijdering van de besnijdenis (denk aan het Evangelie van Paulus voor de ONbesnedenen) vereiste God één of ander ritueel of werk waardoor iemand zijn geloof liet zien.

Maar wat aangaande het voorbeeld van David? Rom.6:4-8:

“Gelijk ook David de mens zalig spreekt, die God de rechtvaardigheid toerekent zonder werken; Zeggende: Zalig zijn zij, wier ongerechtigheden vergeven zijn, en wier zonden **bedekt** zijn; Zalig is de man, die de Heere de zonden niet toerekent”.

Leert Paulus hier dat David werd gerechtvaardigd op dezelfde manier als wij? Ik denk van niet. Om reden dat David verwijst naar zonden die “bedekt” zijn. Dit is geen “Genade” of zelfs “Nieuw Testamentisch” onderwijs. Zonden die “bedekt” zijn is een strikt Oud Testamentische leer die bekend is als “verzoening”. Zonden werden niet weggenomen vóór het offer van Christus, alleen bedekt. Het feit dat dit wordt genoemd in de aanhaling over David geeft aan dat, wat Paulus hier ook uitbeeld, het niet zo is dat alles wat hier van David wordt beschreven indentiek is aan onze ervaring onder de Genade. Als David vervolgd met: “Zalig is de man, die de Heere de zonden niet toerekent” beschrijft hij zeker niet de normale ervaring van de Israëlieten van het Oude Testament, want Paulus verklaart in Rom.5:13:

“maar de zonde wordt niet toegerekend, als er geen wet is”.

Dit betekent dat zonde wel wordt toegerekend onder de wet (de wet van Mozes). Dus, tenslotte kunnen we van deze zaak zeggen dat hetgeen David beschrijft een “uitzondering van de regel” is voorzover als de zonde niet wordt toegerekend onder de wet. En dit is precies waarom Paulus David naar voren brengt om rechtvaardiging zonder de wet toe te lichten.

Laat me dat uitleggen. David zat duidelijk fout. Hij had overspel bedreven (2Sam.11:1-4). Onder de wet van Mozes was er geen voorgeschreven offer voor overspel; de straf voor deze zonde was de dood (Lev.20:10). En toch werd David niet gedood. In Psalm 32 (waarvan Paulus melding maakt in Rom.4) beschrijft David een zegening die in die tijd ongehoord was. Hij was niet alleen niet gedood voor deze zonde, hij was werkelijk vergeven! En hij was niet vergeven omdat hij een offer had geofferd (er was geen voorgeschreven offer in de wet van Mozes voor de zonde van overspel). David ondervond vergeving “buiten de wet om”. Dat was in die tijd niet de regel, en dat is waarom Paulus dit in Rom.4 naar voren brengt. Wat onder de wet werkelijk een buitengewoon geval was is standaard onderdeel van de Genade.

Aanhangsel 2 - “de verbinding met het Calvinisme”.

Het is mij opgevallen dat veel leraren van “Lordship” sterk Calvinistisch zijn in hun theologie. Dit kwam me kort geleden ter ore nadat ik een boodschap had gepredikt in mijn kerk. Het onderwerp was: “De verborgenheid van het Evangelie” gebaseerd op Ef.6:19. In deze boodschap bevestigde ik dat behoudenis is gebaseerd op genade en alleen verkregen wordt door geloof, en dat goede werken geen rol spelen als een vereiste of om het laten zien van dat geloof. Na deze boodschap kwam een bezoeker naar voren en maakte me in niet mis te verstane woorden duidelijk dat hetgeen ik had gepredikt “ketterij” was. Verder verklaarde hij: “dit is uw eerste waarschuwing, ik hoop niet dat ik u opnieuw moet waarschuwen”. Ik vermoedde onmiddellijk dat ik een “Lordship Salvationist” voor me had!

Men moet begrijpen dat “Lordship” leraren in twee soorten voorkomen: Armenianen en Calvinisten. De Armeniaanse richting leren dat iemand geloof en goede werken moet onderhouden om de behoudenis vast te houden. Volgens dit inzicht resulteert het falen van het onderhouden van geloof en werken in het verlies van de behoudenis. Aan de andere kant leert en verklaart de Calvinistische richting van “Lordship” dat, omdat de christen geen deel had in het ‘geloven’ in de eerste plaats, dat het God is die er voor zorgt dat hij volhard tot het einde en daarom behouden wordt.

Nu gaan we terug naar onze kerkganger. Om te weten of ik een Armeniaan of een Calvinistische “Lordship” aanhanger voor me had, vroeg ik deze man: “Geloof u in de eeuwige zekerheid?”. Getrouw aan zijn inzicht antwoorde hij: “Ik geloof in de volharding der heiligen”. Ik wist onmiddellijk met welk soort ik sprak. Dan, meer uit nieuwsgierigheid dan iets anders vroeg ik hem: “Bent u een vijf-punter?”. Waarop hij eenvoudig en onbeschaamd antwoorde: “Ja”. Toevalligerwijs ontmoette ik deze man enige tijd later in een winkel en zette hem onder druk door hem te vragen of hij werkelijk in “beperkte verzoening” geloofde (één van de vijf punten van het Calvinisme). Ik noemde toen 1Joh.2:2:

“En Hij is een verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden der gehele wereld”.

En ook 2Petrus 2:1:

“En er zijn ook valse profeten onder het volk geweest, gelijk ook onder u valse leraars zullen zijn, die verderfelijke ketterijen bedekt invoeren zullen, ook de Heere, Die hen gekocht heeft... “.

Daarna staarde hij naar de grond en zei rustig: “Dat weet ik...”. Dan keek hij op en zei: “ok, ik ben een vier en een half punter”!). Zoveel ‘vastheid’ had deze man!
Maar wat heeft dit alles te maken met de verbinding tussen het Calvinisme en Lordship Salvation? Het draait om het geloof in het “volharden van de gelovigen” (het vijfde punt van het Calvinisme). Het droevige deel van dit is dat wanneer de meeste gelovigen de woorden horen van: “volharden van de gelovigen” zij denken dat het “Eeuwige zekerheid” betekent. Maar de waarheid is dat dit twee zeer van elkaar verschillende leerstukken zijn. De Westminster belijdenis verklaart: “Ware gelovigen, vanwege de onveranderlijke liefde van God, en zijn bevel en verbond om ze volharding te geven ...kunnen niet afvallen...” (Westminster belijdenis, hoofdstuk 19, artikel 3). Ironisch genoeg leren de Armenianen en de Calvinisten tot op zekere hoogte dezelfde dingen. Dat is dat de gelovige tot het einde moet volharden om behouden te worden. Het enige verschil is dat de Armenianen leren dat de verantwoordelijkheid om te volharden op de gelovige zelf rust, en de Calvinisten leren dat het “volharden” een door God gegeven gift is die geschonken wordt aan de “uitverkorenen”. Persoonlijk ben ik overtuigd dat de Calvinistische leer van “volharden” in werkelijkheid afgeleid is van het Koninkrijks Evangelie, en uitgebeeld in de woorden van Christus aan Petrus, Lukas 22:31 en 32: “En de Heere zeide: Simon, Simon, ziet de satan heeft ulieden zeer begeerd om te ziften als de tarwe; Maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude; en gij, als gij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders”.

Aan de andere kant is eeuwige zekerheid niet een zaak van de gelovige om in het geloof te blijven, maar het is eerder gebaseerd op de verzegeling met de Heilige Geest, Ef.1:13 en 14: “In Wie ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Wie gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte; Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregen verlossing, tot prijs van Zijn heerlijkheid”.

Inderdaad kan een gelovige op een punt komen dat hij niet langer geloofd. Maar als hij in de eerste plaats werkelijk behouden was, is hij nog steeds behouden, 2Tim.2:13: “Indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw; Hij kan Zichzelf niet verloochenen”.

En als leden van het Lichaam van Christus zijn wij een deel van Hemzelf wat Hij niet kan verloochenen (behouden). Laat me bevestigen, dit gezegd hebbende, dat het wel heel eigenaardig zou zijn voor een behouden persoon om tot een punt te komen dat hij niet meer geloofd. Volgens de apostel Paulus is dat mogelijk, doch ongebruikelijk.

En toch, het Calvinistische leerstuk aangaande “Volharding der heiligen” vereist dat iedere ware gelovige tot zijn dood moet volharden in het geloof. Daarom is het slechts een kleine stap om te beweren dat een waar gelovige ook zal leven in onderwerping aan de heerschappij van Christus als resultaat van het begiftigd zijn met “onweerstaanbare genade”. Dit is het hart van de verbinding tussen het “Calvinisme” en “Lordship Salvation”.

Aanhangsel 3 – “Is er zekerheid voor de heiligen van het Oude Testament (en Koninkrijks heiligen)?”.

Ik geloof in eeuwige zekerheid. Ik geloof dat al zo lang als ik me kan herinneren. Ik werd behouden op zevenjarige leeftijd, en heb nooit geloofd dat het mogelijk zou zijn om mijn behouden te verliezen. Ik bleef geloven in de eeuwige zekerheid zelfs toen mijn zondagschool leraar onderwijs gaf tegen de leer van eeuwige zekerheid. Ik bleef in de eeuwige zekerheid geloven gedurende mijn jaren op het Bijbel Instituut toen ik worstelde om Hebreeën zes uit te leggen als geadresseerd zijnde aan ons in deze bedeling, en toch trouw te blijven aan een juiste uitleg van de tekst. Ik geloof nu

meer dan ooit in de eeuwige zekerheid sinds ik de unieke openbaring, toevertrouwd aan de apostel Paulus voor de heidenen, begrepen heb.

Ik geloof niet dat Oud Testamentische heiligen eeuwige zekerheid hadden. Ik geloofde dat eerst wel maar nu niet meer. Sommigen voelden (en vertelden mij dat ook) aan dat het ontkennen van eeuwige zekerheid voor de Oud Testamentische heiligen vandaag onze positie ten opzichte van eeuwige zekerheid verzwakte. Ik geloof dat het tegengestelde waar is. Het principe toepassen van : “het recht snijden van het woord der waarheid” dient om onze positie ten opzichte van de eeuwige zekerheid te versterken. Omdat we nu gemakkelijk de **niet**-Paulinische passages uit kunnen leggen die zo duidelijk de eeuwige zekerheid blijken te ontkennen. Sommige van deze teksten zullen we verderop bekijken.

Laat me ten eerste zeggen dat ik niet geloof dat een Oud Testamentische heilige ooit zijn (of ‘haar’) behoudenis verloor. Nu weet ik wat sommige lezers denken: “Hoe kan hij nu zeggen dat hij niet in de eeuwige zekerheid voor de Oud Testamentische heiligen gelooft, en dan aan de andere kant zegt dat hij niet gelooft dat iemand van hen ooit zijn behoudenis verloor”. Zeer eenvoudig: “Ik geloof niet dat de Oud Testamentische heiligen (of Koninkrijks heiligen) hun behoudenis ontvingen aan het begin van hun geloof zoals wij dat wel krijgen. De apostel Petrus beschrijft het karakter, van behoudenis in het Koninkrijk, in zijn brieven.

1 Petrus 1:9:

“Verkrijgende het einde van uw geloof, namelijk de zaligheid der zielen”.

1 Petrus 1:13:

“Daarom opschortende de lendenen van uw verstand, en nuchter zijnde, hoopt volkomen op de genade, die u toegebracht wordt in de openbaring van Jezus Christus”.

De auteur van de Hebreeën brief brengt dezelfde gedachte naar voren, Hebr. 10:39:

“Maar wij zijn niet van degenen, die zich onttrekken ten verderve, maar van degenen, die geloven tot behouding der ziel”.

Christus leerde hetzelfde, Joh.8:31:

“Jezus dan zeide tot de Joden, die in Hem geloofden: Indien gij in mijn woord blijft, zo zijt gij waarlijk mijn discipelen”.

Matth.10:22b en zie ook Matth.24:13:

“maar die volstandig zal blijven tot het einde, die zal zalig worden”.

Ik realiseer me dat velen de “volharden tot het einde” passages alleen toepassen op de lichamelijke behoudenis van de grote verdrukking, maar in het licht van de voornoemde teksten komt het zeer zeker overeen met de noodzakelijkheid om te blijven in het geloof “tot behouding der ziel”.

(1Petr.1:9; Hebr.10:39).

Om te pogen eeuwige zekerheid toe te schrijven aan Oud Testamentische heiligen heeft geleid tot grote ‘uitleg’ problemen voor degenen die bepaalde passages probeerden uit te leggen. Bijvoorbeeld Ezechiël 18:24:

“Maar als de rechtvaardige zich afkeert van zijn gerechtigheid, en onrecht doet, doende naar al de gruwelen, die de goddeloze doet, zou die leven? Al zijn gerechtigheden, die hij gedaan heeft, zullen niet geacht worden; in zijn overtreding, waardoor hij overtreden heeft, en in zijn zonde, die hij gezondigd heeft, zal hij sterven”.

De “New Scofield” Bijbel maakt hier een rare sprong, ze leggen uit dat de “gerechtigheid **kan** verwijzen naar een ceremoniële religie” en “de straf waarmee wordt bedreigd **kan** verwijzen naar alleen lichamelijke dood”. U zult de onzekerheid van deze uitleg opmerken door het gebruik van het

woord “kan”. Als gevolg van de bewering dat deze gerechtigheid “kan” verwijzen naar ceremoniële religie, moeten twee feiten in herinnering worden gebracht. Ten eerste, onder de wet, was het belangrijk om de ceremoniële religie, door geloof, te onderhouden. Ten tweede gaat de tekst verder met te zeggen, Ezechiël 18:27:

“Maar als de goddeloze zich bekeert van zijn goddeloosheid, die hij gedaan heeft, en doet recht en gerechtigheid, die zal zijn ziel in het leven behouden”.

De gerechtigheid waarnaar wordt verwezen in deze context is duidelijk meer dan alleen ceremonieel. En met betrekking tot het feit dat de straf alleen lichamelijk is, stemmen we in dat onder de wet een lichamelijke straf in beeld is, maar het geeft ook aan dat de persoon zou sterven “in zijn zonde” (vers 24). Zal een persoon, die sterft “in zijn zonden” behouden zijn? We kunnen ons dat niet voorstellen. Ezechiël 18 beschrijft duidelijk een geval van een persoon die eens gerechtigheid bezat (let op: geen “behoudenis”) maar die gerechtigheid vervolgens verloor. Het is alleen wanneer we proberen de prachtige leringen van Paulus, aangaande de gerechtigheid, “inlezen” in deze tekst dat we moeilijkheden met de uitleg krijgen.

Johannes, hoofdstuk 8, geeft een voorbeeld van sommigen die in Christus geloofden, maar niet in het geloof bleven. Joh.8:30 en 31:

“Toen Hij (Christus) deze dingen sprak, geloofden velen in Hem. Jezus dan zeide tot de Joden: Indien gij in Mijn woord **blijft**, zo zijt gij waarlijk Mijn discipelen”.

Maar als we verder in de tekst lezen zien we dat ze niet in Zijn woord bleven, slechts een paar verzen verder, zegt Christus tegen dezelfde mensen, Joh.8:44:

“Gij zijt uit de vader de duivel...”.

Velen, die proberen om eeuwige zekerheid “in” te lezen in het Koninkrijks programma, zullen zeggen: “misschien geloofden ze alleen verstandelijk en niet met hun hart”. Waarom verteld de Heilige Geest ons dat niet als dat het geval mocht zijn? Als de Schrift zegt dat iemand “in Hem geloofd” neem ik eenvoudig aan dat die iemand “in Hem geloofd”. Maar het is zeer duidelijk dat ze niet langer in Hem geloofden als we bij vers 44 aankomen. Anderen hebben gesuggereerd dat, aangekomen zijnde bij vers 44, we te doen hebben met een andere groep mensen. Opnieuw vragen we, als dat zo is, waarom informeerde de Heilige Geest ons daar niet over? De verzen tussen Joh.8:31 en 44 doen verslag van een voortgaand gesprek dat Christus had met “die Joden die in Hem geloofden”. Er is geen onderbreking in het gesprek of een verandering van toehoorders.

Een groot struikelblok voor veel christenen is het in gebreke blijven van een juiste uitleg van Hebreeën hoofdstuk 6. Daar verklaart de schrijver duidelijk dat, Hebr.6:4-6:

“Want het is ONMOGELIJK, degenen, die eens verlicht geweest zijn, en de hemelse gave **gesmaakt** hebben, en de Heilige Geest deelachtig geworden zijn, En gesmaakt hebben het goede woord Gods, en de krachten der toekomstige eeuw, En afvallig worden, die, zeg ik, weer te vernieuwen tot bekering, daar zij voor zichzelf de Zoon van God weer kruisigen en openlijk te schande maken”.

De uitleggers hebben zich uitgesloofd om deze tekst trachten te verzoenen met “eeuwige zekerheid”. Een algemene uitleg is dat de mensen in kwestie tot de rand van het geloof kwamen maar niet werkelijk geloofden. De uitdrukking: “En **gesmaakt** hebben het goede woord Gods” wordt soms gebruikt om dat te bewijzen. “Ze proefden maar slikten het niet door” zo suggereren sommigen. Is dit het wat het woord “**smaken**” inhoudt? Laat de Schrift het zelf uitleggen. In dezelfde brief gebruikt Christus hetzelfde woord, Hebr.2:9:

“Maar wij zien Jezus met heerlijkheid en eer gekroond, Die een weinig minder dan de engelen

geworden was, vanwege het lijden des doods, opdat Hij door de genade Gods voor allen de dood **SMAKEN** zou”.

Betekent dit dat Christus de dood proefde, maar niet werkelijk stierf? Natuurlijk niet! Hij nam volledig deel aan de dood voor iedereen. En gelijkerwijs namen de mensen in Hebreëen zes volledig deel aan het woord van God. Verder werden ze “de Heilige Geest deelachtig” (Hebr.6:4). Dit was de uitstorting van de Heilige Geest met Pinksteren zoals in Hand.2:4, 17 en 18 weergegeven. Deze waren duidelijk gelovigen, en toch zegt de auteur van de Hebreëen brief dat indien ze “afvallen” het “onmogelijk” is om ze “weer te vernieuwen tot bekering”. Laat ons ophouden met het proberen om de Schrift te verdraaien om het iets te laten zeggen wat er niet staat.

Laat ons in plaats daarvan “het Woord der Waarheid recht snijden” en het zal niet nodig zijn om de Schrift te verdraaien. **We verliezen alleen maar onze geloofwaardigheid als we proberen om Paulinische leer in te lezen in de Joodse Brieven.**

Een andere “geen zekerheid” passage is Hebr. 10:26,27:

“Want zo wij willens zondigen, nadat wij de kennis der waarheid ontvangen hebben, zo blijft er geen slachtoffer meer over voor de zonden; maar een schrikkelijke verwachting des oordeels, en hitte des vuurs dat de tegenstanders zal verslinden”.

Hier verwijst de auteur duidelijk naar gelovigen want hij sluit zichzelf er bij in: “zo wij willens zondigen...”. En als iemand dat toch doet dan wordt hun verteld wat ze kunnen verwachten: “een schrikkelijke verwachting des oordeels, en hitte des vuurs”. En dat is niet enkel een kastijding of een verlies aan beloning, want het vuur dat ze kunnen verwachten is hetzelfde vuur “dat de tegenstanders zal verslinden”. We vragen opnieuw, waarom deze duidelijke waarschuwing verdraaien om het iets te laten zeggen wat er niet staat, terwijl als we het Woord der Waarheid recht snijden we deze schijnbare tegenstelling gemakkelijk op kunnen lossen? **DEZE PASSAGE WORDT TOEGEPAST OP DE HEBREEËN EN NIET OP HET LICHAAM VAN CHRISTUS!**

Petrus geeft eenzelfde waarschuwing, 2Petrus 2:20 en 21:

“Want indien zij, nadat zij door de kennis van de Heere en Zaligmaker Jezus Christus, de besmettingen der wereld ontvlucht zijn, en daarin weer verwickeld zijnde, erdoor overwonnen worden, zo is hun het laatste erger geworden dan het eerste. Want het ware hun beter, dat zij de weg der gerechtigheid niet gekend hadden, dan dat zij, die gekend hebbende, weer afkeren van het heilige gebod, dat hun overgegeven was”.

Denk een ogenblik na over deze waarschuwing. Als deze passage verwijst naar mensen die eeuwige zekerheid hebben, waarom zou het dan: “Want het ware hun beter, **DAT ZIJ DE WEG DER GERECHTIGHEID NIET GEKEND HADDEN?**”. Als ze de weg der gerechtigheid nooit geweten hadden zouden ze zekerlijk veroordeeld worden. Als ze eeuwige zekerheid hebben, zijn ze op zijn minst behouden, ofschoon met verlies aan beloningen. Nu, zeggen sommigen: “misschien waren ze in de eerste plaats niet behouden”. En we vragen het opnieuw, waarom zou iemand beter af zijn als hij de weg der rechtvaardigheid nimmer had gekend, en het dan hoort, maar het niet gelooft? Beide wegen eindigen in de hel. De enige manier om de waarschuwing van Petrus geloofwaardig te maken is om het in het Koninkrijks programma te laten staan, waar ze éénmaal geloofd hebbende, en dan afvallen, het onmogelijk is om ze weer tot bekering te vernieuwen (Hebr.6:4-6). In dit geval zou het beter zijn geweest dat ze nimmer de weg der rechtvaardigheid hadden gehoord want dan hadden ze op zijn minst nog de mogelijkheid om behouden te worden.

Johannes geeft hetzelfde principe aan, 1Joh.5:16:

“Indien iemand zijn broeder ziet zondigen een zonde niet tot de dood, die zal God bidden en

Hij zal hem het leven geven, hun zeg ik, die zondigen niet tot de dood. Er is een zonde tot de dood; voor die zonde zeg ik niet, dat hij zal bidden”.

Velen leggen uit dat hier met “dood” alleen lichamelijke tuchting voor de zonde wordt bedoeld. Als dat zo is, waarom wordt ons dan verteld om niet te bidden voor deze “broeder?”.

Onder de genade moeten we altijd bidden voor een broeder die heeft gezondigd! Maar onder het Koninkrijks Programma is het mogelijk om een bepaalde zonde te begaan die onvergeeflijk is, en daarvoor te bidden zou niet goed zijn. Wat voor soort zonde zou dat kunnen zijn? Het Oude Testament noemt dit een “aanmatigende zonde”. Num.15:30 en 31:

“Maar de ziel, die iets zal gedaan hebben met opgeheven hand, hetzij van ingeborenen of van vreemdelingen, die smaadt de Heere; en die ziel zal uitgeroeid worden uit het midden van haar volk; Want zij heeft het woord des Heeren veracht en Zijn gebod vernietigd; die ziel zal zeker uitgeroeid worden; **haar ongerechtigheid is op haar**”.

Een “aanmatigende zonde” was een openlijke opstand tegen God, en Johannes zegt niet voor een “broeder” te bidden die zo’n zonde begaat.

In de “Openbaring” doet Johannes verslag van de woorden van Christus geschreven aan de engel van de kerk van Sardis. Op.3:5:

“Die overwint, die zal bekleed worden met witte klederen; en Ik zal zijn naam geenszins uitdoen uit het boek des levens, en Ik zal zijn naam belijden voor Mijn Vader en voor Zijn engelen”.

De duidelijke gevolgtrekking is dat degene die niet “overwint” uit het boek des levens zal worden verwijderd.

In het licht van deze en andere passages van de Schrift vragen wij: “Als God de waarschuwing aan de koninkrijks heiligen wilde benadrukken, dat ze moesten waken tegen het afvallen omdat ze anders verloren zouden gaan, kon Hij het dan nog krachtiger hebben uitgedrukt dan in de voorgaande tekst?”. Laten we deze gestrengte waarschuwingen alleen laten en ze uitleggen voor wat ze zeggen. Laat ons dan “het Woord der Waarheid recht snijden”, ons realiserende dat deze waarschuwingen, met betrekking tot het verliezen van de gerechtigheid, en het “uitgeroeid worden” met “haar ongerechtigheid op haar” en het gevaar van: “een schrikkelijke verwachting des oordeels, en hitte des vuurs dat de tegenstanders zal verslinden” behoren tot het Koninkrijks programma, niet tot de bedeling der Genade Gods. Hoor ik sommigen “Amen” zeggen?

De volgende vraag is gesteld: “Komt de koninkrijks heilige ooit op een punt waar zijn behoudenis zeker is?”. Het antwoord is: “Ja!”. Er komen twee voorbeelden bij me binnen. Maar voordat we daar naar kijken laat ons bij de lezer in herinnering brengen dat alleen Paulus ons verteld dat wij “verzegeld zijn met de Heilige Geest” (2Kor.1:22; Ef.1:13; 4:30). Dit is een unieke waarheid voor het Lichaam van Christus.

Maar terugkomende op de koninkrijks heilige, op welk punt ervaren zij de zekerheid van behoudenis? Het eerste voorbeeld waar we op kunnen wijzen in de Schrift is dat hun behoudenis verzegeld wordt als ze sterven, zo lang ze tenminste “in geloof sterven”. U merkt wel dat ik deze woorden zeer zorgvuldig heb gekozen omdat dit precies het principe is zoals de auteur van de Hebreeën brief dit verklaart. In de grote “zaal van geloof” in hoofdstuk elf van de brief aan de Hebreeën, legt de schrijver uit Hebr.11:13a:

“Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben die van verre gezien....”.

Waarom zegt de schrijver niet eenvoudig: “Dezen zijn allen gestorven en hebben de beloften niet verkregen...?”. Het antwoord is, omdat het onder het Joodse programma voor een persoon belangrijk is te blijven geloven TOTDAT ZE STERVEN, teneinde behouden te worden (Herinner u: “hij die **volhoudt tot het einde**” en “als jullie in Mijn woord **blijven** dan zijn jullie waarlijk Mijn discipelen”. Daarom verklaart de auteur van de Hebreeën brief duidelijk: “Deze allen zijn in het geloof gestorven...”).

Een tweede voorbeeld van koninkrijks heiligen die zekerheid kregen staat in Openbaring, waar Johannes schrijft, Op.7:3:

“Zeggende, Beschadigt de aarde niet, noch de zee, noch de bomen, totdat wij de dienstknechten van onze God zullen verzegeld hebben aan hun voorhoofden”.

Dit verwijst naar de 144.000 Israëlieten die een speciale status ontvangen gedurende de periode van de grote verdrukking. Het voornaamste doel van dit zegel is om ze te beschermen tegen de plagen in die tijdsperiode, Op.9:4:

“En hun werd gezegd, dat zij het gras der aarde niet zouden beschadigen, noch enig groen, noch enige boom, dan de mensen alleen, die het zegel Gods aan hun voorhoofden **niet** hebben”.

Maar het schijnt duidelijk dat dit zegel tevens heeft te doen met hun zekerheid, sinds er een speciaal aantal wordt genoemd (144.000) en gaande naar hoofdstuk 14, zij allen aanwezig zullen zijn als het Lam op de berg Sion staat (zie Op.14:1-4). Maar laat het duidelijk zijn dat alleen deze 144.000 verzegeld zijn, ofschoon naast dezen, uiteindelijk een grote hoeveelheid behouden zullen worden dóór de grote verdrukking heen. Er wordt geen woord gezegd over de rest, met betrekking tot het zijn “verzegeld”. De rest die behouden worden zijn overwinnaars die volhouden tot het einde (van hun leven of van de grote verdrukking).

Onvermijdelijk zal iemand vragen, als het “voorwaardelijke karakter” van Koninkrijks behoudenis wordt uitgelegd: “Leert Johannes dan niet de zekerheid van de gelovige?”. Een veel gebruikt zekerheids vers is Joh.5:24:

“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Die Mijn woord hoort, en gelooft Hem, Die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit de dood overgegaan in het leven”.

Hierbij kunnen vele opmerkingen worden gemaakt. Ten eerste moet dit vers in een bredere context van het Evangelie van Johannes worden gezien en niet geïsoleerd worden van andere uitspraken van Christus. We hebben alreeds uitgelegd dat Christus’s definitie van geloof is: “blijven in het geloof” (Joh.8:31). Dit is weergegeven in de grammatica van Joh.5:24. De eerste drie werkwoorden zijn in de tegenwoordige tijd welke in het Grieks is “de tijd van vóórturende actie”. Daarom verteld Christus Zijn toehoorders dat degenen die voortdurend horen en voortdurend geloven, voortdurend het eeuwige leven zullen binnengaan. Ik geef toe dat het werkwoord “is overgegaan” van de dood in het leven in de voltooid tegenwoordige tijd staat. Maar wat het alles betekent is dat de koninkrijks gelovige niet van God gescheiden is zolang hij gelooft. Het is een complete toestand van leven, niet gedeeltelijk dood en gedeeltelijk levend. Ofschoon de echte vraag is: kan een koninkrijks heilige afvallen van zijn relatie met God of Christus, en terugvallen in een toestand van dood? Ik geloof dat het antwoord daarop “Ja” is. Dat is de waarschuwing in Joh.15:6:

“Zo iemand in Mij niet blijft, die is buiten geworpen, gelijk de rank, en is verdord; en men vergadert ze, en men werpt ze in het vuur, en zij worden verbrand”.

Hebreeën 3:14:

“Want wij zijn Christus deelachtig geworden, zo wij tenminste het beginsel van deze vaste grond tot het einde toe vasthouden”.

Een andere opmerking over Joh.5:24 is dat Christus blijkbaar vooruit ziet in deze kontekst naar het Koninkrijk, Joh.5:25:

“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: de ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben zullen leven”.

Dit is een verwijzing naar de opstanding van de koninkrijks heiligen, die onmiddellijk plaats zal vinden voordat het Koninkrijk opgericht zal worden. Op dat moment hebben de koninkrijks heiligen natuurlijk al hun zekerheid.

Aanhangsel 4 – “Was Abraham gerechtvaardigd voor de mensen of voor God?”.

Jacobus schrijft in Jac.2:21:

“Abraham, onze vader, is hij niet uit de werken gerechtvaardigd, toen hij Izak, zijn zoon, geofferd heeft op het altaar?”.

Een “Hand.2” broeder, in een nobele weerlegging van Lordship Salvation, en verlangend om de brief van Jacobus toe te passen op het Lichaam van Christus, suggereerde dat Jacobus hier zegt dat Abraham gerechtvaardigd werd VOOR DE MENSEN toen hij Izak offerde op het altaar. Dit is een geval waar de behoefte bestaat om Jacobus te verzoenen met Paulus, omdat, **zoals deze broeder dat ziet**, beide schrijven aan het “Lichaam van Christus”.

Inplaats daarvan geloven wij dat, als men het Woord der Waarheid recht snijdt, het probleem wordt opgelost zonder de Schrift te verdraaien. Ten eerste, wie observeerde Abraham toen hij Izak offerde? In het historisch verslag lezen we, Gen.22:5:

“En Abraham zeide tot zijn jongens: Blijft gij hier met de ezel, en ik en de jongen zullen heengaan tot daar; als wij aangebeden zullen hebben, dan zullen wij tot u wekeren”.

De enige daar aanwezige mensen waren Abraham en Izak. Het was God die gehele gebeurtenis gade sloeg, Gen.22:11 en 12:

“Maar de engel des Heeren riep tot hem van de hemel, en zeide: Abraham, Abraham! En hij zeide: Zie, hier ben ik! Toen zeide Hij: Streck uw hand niet uit aan de jongen, en doe hem niets! Want nu weet Ik, dat gij Godvrezende zijt, en uw zoon, uw enige, Mij niet hebt onthouden”.

Ten tweede, het doel is dat in iedere bedeling men wordt gerechtvaardigd voor God en niet voor mensen! Matth.6:5:

“En wanneer gij bidt, zo zult gij niet zijn gelijk de geveinsden; want die plegen gaarne, in de synagogen en op de hoeken der straten staande, te bidden, opdat zij door de mensen mogen gezien worden. Voorwaar, Ik zeg u, dat zij hun loon weg hebben”.

NASCHRIFT

Bijna tweeduizend jaar geleden instrueerde de Apostel der Heidenen Timotheüs om, 2 Tim.1:13,14:

“Houd het voorbeeld der gezonde woorden, die gij van mij gehoord hebt, in geloof en liefde, die in Christus Jezus is. Bewaar het goede pand, dat u toebetrouwd is, door de Heilige Geest, Die in ons woont”.

Deze waarschuwing is nu nog net zo geldig als toen het werd uitgesproken, misschien nu zelfs veel meer, omdat we nu tweeduizend jaar van aanvallen, ontkenningen, en verdraaiingen hebben van de grote openbaring van de Verborgenheid die is toevertrouwd aan Paulus voor de heidenen. “Het goede pand” is de waarheid van de Verborgenheid voor deze bedeling (Kol.1:24 – 2:2), en het hart van de Verborgenheid is het Evangelie der Genade Gods, dat Paulus liefdevol noemt: “Mijn Evangelie”.

Het is hartverwarmend om te zien dat binnen de Genade Beweging een verandering is waar te nemen waarbij men terugkeert naar het benadrukken van het Evangelie (1Kor.15:1-4), en een roep om te evangeliseren, omdat niet allen de “Bedeling van de Verborgenheid” zien (Ef.3:9) totdat ze eerst behouden zijn (zie 1Kor.2:1-8). Wij zouden moeten prediken, onder alle mensen, een zuiver, nauwkeurig en waar Evangelie, vrij van alle vermenging met wet en werken zoals dat wordt gedaan door de aanhangers van Lordship Salvation. Daarom is dit boek geschreven.

Tenslotte nog dit, mocht een kostbare, verloren ziel, dit boek lezen, dan smeken wij u van Christus’ s wege 2Kor.5:20:

“Laat u met God verzoenen”

Christus stierf voor uw zonden, werd begraven, en is weer opgestaan voor u, en is zelfs nu nog wachtende op u om op Hem te vertrouwen voor uw behoudenis.

Zult u nog vandaag het Evangelie geloven?